

NIEUWE AVONTUREN

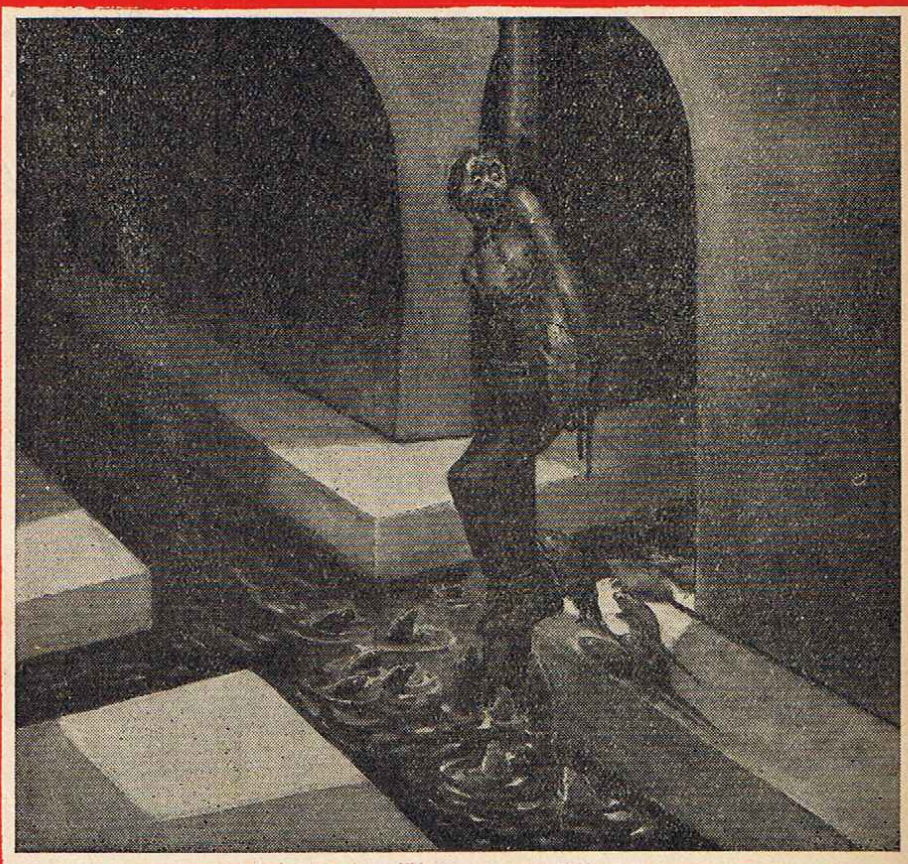
Lord Raffles

genaamd
Raffles

DE GROTE ONBEKENDE

DE WATERRATTEN VAN PARIJS

N° 2296

WEKELIJKSE AFLEVERING

40 Ct.

Elk nummer van deze detective-serie bevat een volledig verhaal

Uitgave van «IN DEN OUDEN WINDMOLEN», Hasselt (België)

Vandenhoudt Frans, Zomerstraat, 3, Hasselt

Voor Nederland: Roman- Boek- en Kunsthandel, Amsterdam

Cord Lister

genaamd
RAFFLES

DE GROTE ONBEKENDE

Nadruk verboden. — Alle rechten voorbehouden.

De Waterratten van Parijs

HOOFDSTUK I

TWEE BELANGWEKKENDE MENSEN

Het seizoen te Cairo was op zijn hoogtepunt, hetgeen betekent dat het over twee weken volkomen geëindigd zou zijn tenminste wat aangaat het bezoek van de rijke Engelsen en Amerikanen, die, onder het voorwendsel dat zij de lente tegemoet reizen, het grootste gedeelte van hun leven op reis zijn, en dat leven verdoen in een verslappende luiheid, in een gestadige hitte, nu eens van Afrika, dan weer van Australië, alle feesten mee maken, zonder er ooit persoonlijk aan deel te nemen, en hun benen alleen maar gebruiken om er de clowneske fratsen van de Charleston of de Rumba mee te vertonen.

Dit alles wil zeggen dat het April was, en dat over twee weken al die schatrijke lieden weer weg zouden trekken met hun gevolg van chauffeurs, kamermisjes, ja zelfs eigen chauffeurs, kamermisjes en lijf-

koks. Met hen zouden verdwijnen de prachtige auto's die tien duizenden gekost hadden, en waarvan het koetswerk geleverd was door ware kunstenaars op dat gebied, die zich duur lieten betalen, de poloponnies, de renpaarden, de dure motorjachten en raceboten, kortom alles waaruit is samengesteld dat legertje van miljonairs, die op hun vijf en twintigste jaar niet meer weten hoe zij de angstwekkende verveling uit hun leven moeten verdrijven, hoe zij de dagen aaneen moeten rijgen, dagen die slechts gevuld zijn met holle complimenten, braspartijen, dansen en luiëren aan het strand van een altijd blauwe zee.

Dan zou een betrekkelijke stilte neerdalen over Cairo en over dat hele gebied van de Nijl, dat anders krioelt van toeristen en pleziermakers, van avonturiers en «lentezoekers» en die ver-

den er nog maar alleen overblijven diegenen, die zich niet bekommerend om de steeds toenemende hitte, gekomen waren om het land en volk te bestuderen of omdat zij niet anders konden, daar zij niet over hun eigen tijd te beschikken hadden en hun armzalige vacantie van acht of veertien dagen moesten nemen, zoals een strenge bureauchef het zou beschikken.

Maar nu was alles nog in volle fleur, in de speelzalen liep als dol het witte, ivoren kogeltje van de roulette, in de grote hotels in de Europese wijk was bijna geen kamer onbezet, er moest nog een wedren plaatsvinden, voorts nog een wedstrijd van inboorlingen op de Nijl, en een automobielrace.

Caïro was vol vreemdelingen, voller dan ooit tevoren, maar Fransen vond men er nog minder dan ooit. De Fransman is geen groot reiziger, hij verplaatst zich ongaarne buiten de grenzen van zijn land, maar nu de franc nog steeds op zulk een laag peil stond, viel er voor hen niet aan te denken, de dure reis en het nog veel duurder verblijf naar en in een stad als Caïro te bekostigen.

Daarentegen waren er zeer veel Engelsen, zoals altijd, massa's Amerikanen, die de gehele wereld schenen te gaan veroveren, met hun blonde vrouwen, hun arrogante kinderen, onhebbelijk reeds op hun vijfde jaar, en hun almachtige dollars, enige uitgeweken Russen van adel, vrij wat Italianen, voor wie het oversteken van het land, waar de citroenen groeien, naar dat van de Khalif niet veel te betekenen had, en verder Grieken, Spanjaarden, Hollanders, en een half dozijn bewoners van het land van sneeuw en middernachtzon: Scandinavië.

Het liep tegen de lunchtijd van een verrukkelijk schone dag, toen John Raffles en Charles Brand gezeten waren op het wereldvermaard terras van het Café Anglais, aan dat grote marktplein van Caïro gelegen, niet ver van de grens tussen de Europese wijk en die van de Arabieren en Egyptenaren.

Op dat marktplein krioelt het rond dit tijdstip van allerhande venters, die al verkopen wat ook maar smaak en

geur of klank en kleur heeft.

Raffles en Brand hadden al enige tijd naar dit aantrekkelijke gewoel zitten kijken, toen de jongeman eindelijk opmerkte, met een glimlach:

— Ik zou wel eens willen taxeren, hoeveel er nu eigenlijk echt is van al dat fraais, dat die bruine en zwarte schavuiten daar te koop aanbieden.

— Ik geloof niet dat je ver van de waarheid zou zijn, Charles, als je aannam dat het allemaal Duitse fabrieksprullen zijn. Je moet weten dat er een uitgebreide en bloeiende industrie in Neurenberg bestaat, waarbij honderden arbeiders werk vinden en die zich uitsluitend bezig houdt met het vervaardigen van eeuwenoude wapens. Nu kan ik dat bedrog niet eens zo afkeurenswaardig vinden. Men schijnt hier nu eenmaal bedrogen te willen worden, en dus wordt men het ook. De kenner weet heel goed, dat hij een werkelijk kostbare lap onmogelijk voor een halve dollar kan krijgen, afgenomen van een stapel van dertig of veertig stuks. Wie zulk een mooie lap wil hebben, moet er voor naar de inlandse handwerklieden gaan en dan nog liefst niet in Caïro zelf, waar alles, helaas, is ingesteld op de vreemdelingen-exploitatie, maar meer naar het binnenland, waar het weven nog als een kunst geldt, waarvoor dan ook behoorlijk moet worden betaald. Het is niet mogelijk zich een fraai stuk geweven en gebatik doek aan te schaffen onder de tien of vijftien pond sterling en nu is er alleen nog maar sprake van de hedendaagse weefsels. Wat de wapens betreft, aldus Raffles, het zou mij volstrekt niet verwonderen als ik het Duitse fabrieksmerk zou weten te vinden op die « eeuwenoude Barbarijse sabel », die ik daar juist in handen zie overgaan van een onnozele verzamelaar.

— Ja, ik geloof dat de oude, fraaie wapens zeldzaam worden, Edward. Ik heb echter gisteren een zeer schone dolk gezien met bijbehorende schede, deze zowel als het heft van bewerkt ivoor, in de winkel van een antiquair, bij wie ik een en ander had moeten inslaan ten einde onze vermomming, als het nodig mocht zijn, te voltooien.

— Breng mij er morgen maar eens heen, amice, zei Raffles, en als het werkelijk de moeite waard is, dan zullen wij het wapen voor mijn verzameling kopen.

— Hoelang blijven wij hier nog?

— Wel, nog enkele dagen, zou ik zeggen. Wij mogen wel wat op onze lauweren rusten na ons avontuurtje met de Engelse toeristen, die wij hebben weten te bevrijden uit de handen der Toearegs hetgeen ons geen windeieren heeft gelegd. En verder zou ik gaarne de komst willen afwachten van die Indische vorst, die men hier overmorgen in het hotel verwacht, en van wie verhaald wordt, dat zijn verzameling kostbare stenen een fabelachtige waarde heeft. En je weet hoezeer diamanten en gekleurde edelstenen mij steeds hebben aangetrokken.

Brand wilde iets zeggen, toen zijn aandacht viel op een mooie vrouw, die zoeven uit haar auto was gestapt, die zijzelf bestuurde en de wagen op een behendige wijze juist voor de grote trap van het terras had geparkeerd.

Terwijl zij even wachtte op de mecanicien van de garage, die verder voor het voertuig zou zorgen, richtten zich aller ogen op haar.

Brand had slechts even naar haar gekeken of hij fluisterde:

— Marchesa de Bellano, de bekende Italiaanse weduwe.

— En belangwekkender dan ooit, voegde Raffles er zacht aan toe. Zij draagt wel geen rouw meer, en toch getuigt alles aan haar kleding, dat zij de geliefde echtgenoot, die tien jaren geleden door een auto-ongeluk de dood vond, nog steeds niet vergeten heeft. Charles, ik vind dat buitensporig lang voor een jonge vrouw.

— Dat hangt van de vrouw af, meende Brand wijsgerig.

— Pardon, ik zou veel eerder zeggen dat het van de man afhangt, wierp Raffles hem glimlachend tegen. Hoe dan ook, het is een zeldzaam verschijnsel en daarom verdient die vrouw zeker de opmerkzaamheid, welke men thans in zo ruime mate aan haar wijdt.

— Dat doet men zeker, bevestigde Brand. Zij is meestal omzwermd door

een regiment aanbidders die elkander de loef trachten af te steken, jongen en ouden, geestigen en domkoppen, rijken en armen. Wat men hier dan zo arm noemt. Maar zij heeft voor ieder een van haar melancholieke glimlachjes, zij heeft voor ieder een vriendelijk woord, en daarbij laat zij het, de belangwekkende Italiaanse weduwe.

— En daarin geef ik haar groot gelijk, amice. Mijn hemel, als die vrouw zo lang treurt om een echtgenoot die zij onmogelijk lang kan hebben gehad, en die tien jaren geleden stierf, wat moet zij dan wel beginnen, als er haar een ontvalt, die een kwart eeuw aan haar zijde blijft leven? Ik durf zelfs aan haar droefheid niet te denken.

— Edward, je drijft er de spot mee, geloof ik, zei Brand verwijtend. Acht je het dan zo verkeerd in een vrouw dat zij een dode echtgenoot betreurt?

— Ik vind het niet verkeerd, Charles, ik vind het alleen maar volkomen overbodig, antwoordde Raffles koeltjes. Die vrouw is zeer rijk, zeer schoon, zeer jong; het leven staat nog voor haar open en tien jaar is een lange tijd. Als zij haar ouderdom naar waarheid opgeeft, dan moet zij twintig jaar geweest zijn, toen haar man stierf, dus nog bijna een kind. En daarom, als ik haar was, dan wierp ik dat masker van smartelijke berusting af, en ging niet rond als een geknakte lelie.

— O, ik zie het al Edward, viel Brand hierop in, je bent ergdenkend, en je vermoedt dat zij op deze wijze een tweede echtgenoot aan de haak wil slaan.

— Dan heb je mij verkeerd begrepen, amice. Integendeel vind ik, dat zij, als dat werkelijk haar voornemen is, zulke kunstmiddelen gerust kan nalaten, want haar geld en haar schoonheid maken haar reeds aantrekkelijk genoeg.

— Is zij werkelijk zo rijk?

— Of zij het is weet ik niet, maar zij neemt er in elk geval de allures van aan. Het is, bijvoorbeeld, moeilijk te controleren of die auto werkelijk haar onbezwaard eigendom is, ofwel dat zij de wagen in bruikleen of gehuurd heeft. Het is je misschien bekend, dat er in de grote steden slimme lieden zijn op-

gestaan, die er een beroep van maken, zeer fraaie auto's te verhuren aan personen, die zulk een voertuig om de een of andere reden voor een korte tijd nodig hebben.

— Maar haar juwelen, Edward.

— Die kunnen zeer goed vals zijn.

— Haar langdurig verblijf in het Hotel des Anglais.

— Dat is nog niet beëindigd, en zij kan dus best vertrekken zonder te betalen.

— Hoe langer hoe fraaier. Ze is dus een bedriegster volgens jou?

— De hemel beware mij dat ik dat zou durven beweren, Charles. Ik wil je alleen maar onder het oog brengen, dat de schijn vaak bedriegt en dat men vooral in het buitenland niet op uiterlijkheden mag afgaan. Maar daar gaat zij reeds met haar koninklijke demarche en haar even gebogen hoofd, als de verpersoonlijkte smart en geknakte onschuld het hotel binnen; een belangwekkend personage nummer twee verschijnt daarentegen ten tonele.

Brand, de richting van Raffles' blik volgend, zag een grote limousine komen aanrijden, bestuurd door een nog jonge man met lang, diep glanzend, zwart haar, langer dan de meeste vrouwen het tegenwoordig dragen, en een interessant bleek en smal gezicht.

Hij droeg een klein snorretje, en een van die kleine puntbaardjes.

— Boris Turgenjeff, onze uitgeweken Rus, fluisterde Brand.

— Voormalig officier bij de garde, neef van de grote schrijver, tien jaren geleden nog heerser over driehonderd lijfeigenen en bezitter van tien dorpen en vijftien gehuchten, thans levend van een kleine rente. Spreekt vloeiend Frans, Russisch, Italiaans en Duits, en een weinig minder vloeiend Engels. Uitstekend

ruiter, stoutmoedig chauffeur, heeft een tweede prijs gewonnen bij de « Targa Floria », en heeft ook zijn verdiensten als amateur piloot. Zoekt genezing van een borstkwaal in het zoele zuiden.

Brand keek Raffles verwonderd aan en zei toen lachend:

— Het lijkt wel of je een opdracht hebt gekregen, zijn doopceel te lichten. Hoe weet je dat alles zo precies?

— Ik weet het volstrekt niet, Charles, en nauwkeurig zeker niet. Ik herhaal alleen maar, wat er van hem verteld wordt en wat hij van zichzelf beweert. Hij ziet er knap uit, zou ik zeggen. Hij moet een jaar of vijf en dertig zijn. Kijk, nu gaat hij ook de trap op, en het hotel binnen.

— De schone Lydia heeft even met de portier gesproken.

— En nu moet Boris ook noodzakelijk met de portier praten.

— En nu praten zij met elkaar.

— Heel natuurlijk. Zij is mooi en hij is knap, zij is een Italiaanse en hij een Rus, zij is schatrijk, en hij is belangwekkend arm, wat zeggen wil dat hij niet meer dan dertigduizend francs in de maand te verteren heeft, en zij zijn beiden vrij om te doen en te laten wat zij willen. Hij heeft zeker pas kennis met haar gemaakt, want hij is nog een en al hoffelijkheid. Wat haar betreft, zij is nog altijd een geknakte lolie, en opent nauwelijks haar mond.

Raffles keek het tweetal een ogenblik na, zoals zij in de schemering van de reusachtige vestibule verdwenen, teneinde zich op hun respectieve kamers te gaan verkleden voor de lunch en zei toen, half voor zich, en met een trek van fijne spot om de krachtig getekende mond:

— Twee zeer belangwekkende mensen.

HOOFDSTUK II

DE JUWELEN VAN SIR BASHYAM AIYANGAR, BARONET

Het was wel geen Indische vorst, die twee dagen later zijn opwachting kwam maken, en zijn intrek nam in het Hotel des Anglais, waar hij, met zijn secretaris en een paar bedienden vier kamers zou bewonen, maar het was toch een man van gewicht Bashyam Aiyangar, een man van invloed, en bovendien schatrijk. Hij was door de koningin van Engeland geadeld en Officier van Justitie aan het Hooggerechtshof van Madras. Hij had een maand verlof, en had reeds Parijs en Londen bezocht. De laatste veertien dagen wilde hij echter doorbrengen te Cairo.

In elk geval behoorde hij tot de zijtak van een oud, Indisch, edel geslacht, en misschien was daaraan wel het bezit toe te schrijven van die overvloed van prachtige diamanten, waarmede hij zich inderdaad gaarne tooide bij allerlei gelegenheden. Dat was in westerse ogen wel eens wat vreemd, want de rijzige Indiër kleepte zich op volkomen westerse wijze, met uitzondering alleen van de witzijden tulband.

Om kort te gaan, als de Indiër in groot ornaat was (en dat was hij dikwijls!) dan was hij, afgezien van zijn waarde als mens, te taxeren op 80.000 pond sterling.

Raffles had de nieuwe gast aanstonds eens nauwkeurig bestudeerd, en bevond dat hij tegenover zich had een Indiër uit de hoogste stand van een jaar of vijf en vijftig, buitengewoon met zichzelf ingenomen, zeer trots, met een aankomend buikje, met nog gitzwart haar, maar met zeer veel goud in de mond, alsof hij de ochtendstond zelf was. Inderdaad grensde de ijdelheid van de Indiër aan het lachwekkende, en hij dineerde nooit, zonder dat althans een van zijn bedienden achter zijn stoel stond, terwijl zijn secretaris hem de schotels moest toereiken, na er eerst zelf van geproefd te

hebben, alsof men nog leefde in de tijd van de Borgia's en hij bevreemd moest zijn, door een of andere geheimzinnige vijand aan tafel te worden vergiftigd.

Steeds en overal waren zijn vingers versierd met minstens twaalf ringen, de een nog kostbaarder dan de andere, en als hij, wat slechts zelden gebeurde, te voet het hotel verliet om een korte wandeling te maken, dan liet hij zich vergezellen door zijn beide bedienden.

Hij scheen zijn eigen auto niet te hebben medegebracht, maar had er direct een gehuurd, en moest zich, tot zijn grote verontwaardiging, tevreden stellen met wat men had overgelaten, dat was in dit geval een Mercedes Benz, die de eerste glans der jeugd reeds vrij lang achter de rug had, en waarvan de lederen bekleding verdachte slijtage begon te vertonen, terwijl ook de motor nu en dan zuchtte en hoestte van ouderdom.

Maar dit zou niet lang duren.

Want reeds de tweede dag had de Indische nabob door een toeval kennis gemaakt met de schone Italiaanse weduwe, Marchesa de Bellano.

Op het terras was haar heur gouden beursje ontgleden, dat vlak voor zijn voeten rolde en hij had zich gehaast, het op te rapen, ook al moest hij daarbij wat steunen vanwege zijn corpulentie om het haar te overhandigen met een blik in zijn donkere ogen, die volstrekt geen nadere verklaring behoefde.

Er waren maar enkele personen die het gezien hadden en onder die weinigen bevond zich Raffles en dat hij het zag, had voor sommige personen, die in deze vertelling paraisseren, zeer onaangename gevolgen...

De kennismaking werd voortgezet en reeds enige dagen na zijn komst zagen afgunstige dames, hoe Sir Aiyangar zijn oud vehikeltje had omgeruild tegen het

glanzende two-seatertje van de Italiaanse oorlogsweduwe.

Die two-seater was een Renault en had een dicky-seat...

In die dicky-seat, waarvan de rug kon worden neergeklapt, zaten op de eerste dag de beide zwijgende, bruine bedienden van de schatrijke Indiër met gekruiste armen.

Op de tweede dag zat er één bediende.

En op de derde dag zat er niemand meer.

Het behoeft natuurlijk niet te worden gezegd, dat deze snelle afneming van het aantal begeleiders niet kon nalaten, de aandacht te trekken van het vrouwelijk publiek, en het trok dan ook de aandacht.

Maar de Indiër zowel als de Italiaanse markiezin waren nu eenmaal personen, die zich bitter weinig schenen aan te trekken van het oordeel der wereld.

Waren de dames alleen maar jaloers, er was een heer, die het ook was, maar nog in veel heviger mate en uit een andere oorzaak, en dat was de ongelukkige Boris Turgenjeff, die telkens de fraaie tweezitter nakeek met blikken, die geladen waren met bommen en granaten.

— Hij ziet er uit, alsof hij met de grootste appetijt die Indiër met huid en haar zou kunnen verslinden, zei Brand die ochtend tot Raffles, toen zij er juist getuige van waren geweest hoe de Officier van Justitie van het Hooggerechtshof te Madras zijn zwaar lichaam wrong naast de gracieuse gestalte van Marchesa Lydia de Bellano, en hoe de beklagenswaardige Russische banneling juist bijtijds boven aan de trap verscheen om te kunnen gadeslaan hoe de mooie weduwe de motor startte, en met haar bruine vriend wegreed.

Raffles knikte bevestigend, en zei:

— Als wij maar geen getuigen behoeven te zijn van een liefdesdrama, Charles. Dat zou heel erg zijn op het einde van onze vakantie. Ik geloof, dat de gerant van het hotel al in angst zit. Ik voor mij denk echter niet, dat het zover zal komen.

— Waarom?

— Wel, die mooie vrouw kan toch in

de werkelijkheid niet verliefd geworden zijn op die bruine dikzak met zijn onmogelijke diamanten-bazar. Hij is minstens vijf en twintig jaar ouder dan zij.

— Dat kan zijn, maar hij is schatrijk.

— Dat is zij ook. Die reden vervalt dus.

— Dan doet zij het misschien om de Rus aan te zetten tot wat meer actie.

— Zou hij dat dus nodig hebben, denk je? vroeg Raffles spottend. Dat zou men anders niet aan hem zeggen, als men zijn jaloerse blikken ziet. Het zal wel met een sisser aflopen; het is een spelletje van haar, vermoed ik.

Brand strekte zich eens uit in zijn stoel, bedwong met moeite een geeuw en zuchtte:

— Het is vandaag weer vreselijk warm. Zullen wij wat gaan zeilen op de Nijl?

— Een goed idee. Wij zullen wachten tot er wat wind opsteekt, of anders een motorboot huren. Dan kunnen wij eens langs de woonschepen varen van de schatrijke Egyptenaren, ware paleizen, waarbij vergeleken de mooiste woonschepen op de Theems maar armoedige roefjes zijn. Neem je kijker mee; er valt altijd wel wat te zien.

Zij gingen het hotel binnen, en in de lounge zagen zij reeds heel wat koffers gereed staan van Engelsers, die nu in allerijl gingen vertrekken, nu de hitte weldra ondraaglijk zou worden, en die naar hun land wilden terugkeren, waar de lente nu ook wel haar intrede zou hebben gedaan.

Brand ging zijn zonnehoed halen en zijn kijker, Raffles nam zijn klein eendenroer, voor het geval hij wat waterwild onder schot kon krijgen, en een ogenblik daarna waren de twee vrienden onderweg naar de Nijkade, waar het krioelt van motorbootjes, sloepen en zeilvaartuigjes, het eigendom van verhuurders, die van het krieken van de dag tot laat in de avond de voorbijganger aanroepen, en hem een van hun schepen willen opdringen.

Raffles en Brand hadden voor de duur van hun verblijf een flinke zeilboot gehuurd, die gemakkelijk plots tusschen

drie of vier personen, en waarmede zij reeds vaker tochtjes hadden gemaakt op de Nijl, die hier kalm haar gele wateren voortstuwt tusschen vruchtbare, groene oevers.

Ook nu namen zij geen helper mede, maar maakten de boot zelf van het meertouw los, en staken van wal.

Er was een zwakke bries opgestoken, voldoende om het driehoekig zeil te doen hollen, en zij konden dus gemakkelijk de haven uitvaren. Dadelijk zette Raffles koers naar het grote eiland, dat juist tegenover de stad, in het midden van de Nijl is gelegen, zodat daar ter plaatse twee smalle rivierarmen worden gevormd.

Het eiland is een welkome ontspanningsplek voor de Egyptenaren, die rijk genoeg zijn om daar een villa te bouwen.

De directie van het Hotel des Anglais heeft het recht jachtvergunningen uit te geven voor korte of lange duur, en van zulk een permissie waren de beide vrienden voorzien.

De wind was gunstig en binnen tien minuten waren de beide mannen de tamelijk smalle rivierarm overgestoken in schuinse richting.

Aan de overzijde waren steigers in overvloed, waar zij voorlopig het scheepje meerden, en weer aan wal stapten.

Op de zandplaat echter was het ondraaglijk heet, en spoedig besloten de beide vrienden, nu de strandvogels te loom waren om zich te vertonen, liever de schaduw op te zoeken van het prachtige bos, dat zich op een der heuveltoppen verhief.

De klimpartij kostte menige zweetdruppel, maar ten slotte bereikten zij toch de top van de heuvel, dicht bij het water gelegen, van waar men een onvergetelijk schouwspel geniet over de rivier en geheel Cairo.

Brand had zijn kijker voor de ogen gebracht, en genoot nu van dat schouwspel; die witte sprookjesstad met haar slanke torens, haar minaretten, haar daken en dan de kade, waarop hij duidelijk het gekrioel kon gade slaan van de kooplieden en de teruggekeerde vissers, die hun slanke prauwen met de Latijnse zeilen op de vaste ligplaatsen meerden.

Plotseling bleef hij onbeweeglijk staan nog altijd met de kijker voor de ogen, en tuurde zo aandachtig voor zich uit, dat Raffles, die zich languit had neergeveld in het malse gras, in de schaduw van een reusachtige tamarindestruik, ten slotte vroeg:

— Waar kijk je zo aandachtig naar? Zie je iets bijzonders?

— Ik weet niet wat ik er van maken moet, gaf Brand langzaam ten antwoord. Ik zie een schelle flikkering van licht telkens verschieten, nu eens lang, dan eens kort, alsof er seinen met een heliograaf worden gegeven.

Raffles kwam overeind zitten en vroeg:

— Waar zie je dat ergens? Het zijn misschien militairen.

— O neen, daarvan is geen sprake, beweerde Brand. Het gebeurt in ons eigen hotel. Wacht eens, nu kan ik zien wie het doet. Wel, dat is merkwaardig. Het raam, dat uitziet op de binnenhof, op de bovenste verdieping, staat open, en in de schemering kan ik toch duidelijk een vrouw ontwaren in een wit toilet, die zeker een zakspiegeltje in de hand heeft...

— Het hoeveelste raam is het? vroeg Raffles levendig.

— Het is het laatste raam in de hoek behorende bij de lange zijde van het hotel, en juist hiertegenover gelegen.

Raffles was reeds opgesprongen, en zei, terwijl zijn grijze ogen begonnen te lichten:

— Dat is de kamer van Lydia de Belano.

— Ben je daar zeker van? riep Brand verrast uit, zonder zijn kijker voor de ogen weg te nemen.

— Zo zeker als iemand maar kan zijn, Charles, die er opzettelijk onderzoek naar heeft gedaan, antwoordde Raffles bedaard.

— Onderzoek? Waarom?

— Wel, om wat meer te weten te komen. Die vrouw had mijn belangstelling gewekt, en je weet hoe het met mij gaat, dan rust ik niet voor ik alles ben te weten gekomen omtrent het deen en laten van hen, die mijn belangstelling hebben gewekt. Waar is dat reis op ge-

munt?

— Er is nu niets van te zien, wacht eens, daar komt het lichtvlekje weer te voorschijn, nu dwaalt het over de noordelijke zijmuur, waarvan de ramen eveneens op de wintertuin uitzien, en nu blijft het steken bij een venster... een, twee, drie, vier, het vierde venster van de voorgevel af gerekend, op de derde verdieping.

— Onthoud dat, zei Raffles kortaf. Wij moeten proberen er achter te komen wie daar logeert. Kun je niet uitmaken wat de seinen beduiden?

Brand keek geruime tijd door zijn kijker, voor hij spijtig ten antwoord gaf:

— Het is zeker een of andere geheime code. Gewone Morsetekens zijn het zeker niet, anders zou ik ze stellig dadelijk herkend hebben, tenzij het gesprek in een mij geheel vreemde taal wordt gevoerd.

— Dat is niet aan te nemen, Charles. Zij is een Italiaanse, en spreekt alleen maar Frans, behalve haar eigen taal. Een van die twee zou het hebben moeten zijn, en die ken je. En als het geen Morsetekens zijn, dan moet die dame wel zeer bijzondere redenen hebben, om haar tekens geheim te houden.

— Nu schijnt het afgelopen te zijn, zei Brand, terwijl hij de kijker langzaam liet zakken. Ik begrijp er niets van. Zou zij het wel werkelijk geweest zijn?

— Wie anders?

— Een andere vrouw zou in haar kamer hebben kunnen binnendringen; een kamermeisje van het hotel misschien.

— Geheel in het wit gekleed?

— Dat is waar, daaraan dacht ik zo gauw niet. De kamermeisjes van het hotel dragen zwarte japonnetjes en witte mutsjes en smalle, witte schortjes.

— Dan geef ik het op, want ik kan mij volstrekt niet voorstellen, waarom die Italiaanse officiersweduwe zulke zonderlinge practijken zou toepassen. Als het een liefdesgeschiedenis betreft, dan begrijp ik er nog veel minder van. Meestal tracht een verliefd stel, de afstand die hen scheidt, zoveel mogelijk te verkleinen.

Raffles had een ogenblik nagedacht, liet zich toen weer achterover vallen, kruiste de handen onder het achterhoofd en zei met een glimlach:

— Het kan misschien een belangwekkende zaak worden, Charles, zodra wij maar weten, wie in de kamer woont, waarbij het vierde raam van de derde verdieping in de noordelijke zijgevel behoort.

— Zou het misschien toch de Indiër zijn?

— Waar zijn je gedachten, amice? Dat gaat maar niet zo gauw, en wat zou zulk een hooggeplaatst ambtenaar van die geheime tekens begrijpen?

— Dan geef ik het op. Ik ben erg nieuwsgierig, dat moet ik zeggen.

— Bedwing dan je nieuwsgierigheid nog wat, en geniet liever van het heerlijke schouwspel, zolang je het nog kunt.

— Je hebt gelijk, wie weet hoe kort ons verblijf hier nog duurt, zei Brand met een zucht, en ook hij legde zich neer op het gras, en liet zijn blikken dwalen over het gele Nijlwater, de kostbare woonschuiten aan de voet van de heuvels, voor het merendeel toebehorend aan schatrijke Egyptenaren, de vissersschuitjes met hun blanke zeilen, de motorjachten verder op de rivier, het groene eiland, waarop zij zich nu bevonden, en dat in bijna zijn gehele breedte was te overzien, en in de door de zon verzilverde verte, het rijpe graan op de onmetelijke akkers, die door rijen palm-bomen afgebakend waren.

De temperatuur was hier juist even uit te houden, want de bries streek over die heuveltop, en een uur lang genoten de vrienden zwijgend van wat zich aan hun blikken voordeed. Tegen de tijd dat het langzaam begon te schemeren daalden zij omlaag, stapten in hun zeilboot, voeren de Nijl wat op, en keerden kruisend terug, hetgeen vrij wat tijd vorderde, zodat het tegen etenstijd liep, toen zij eindelijk weer in de grote vestibule stonden van het beroemde hotel.

Het terras was nu geheel gevuld met vrolijke gasten en de inlandse kelners liepen af en aan met verfrissende dranken.

Oorverdovend was het tumult, dat opsteeg uit de menigte op het plein.

Raffles echter bemoeide zich hier thans niet mee, en liep regelrecht door de brede, marmeren gang naar de binnenplaats van het hotel, die men zich te denken heeft als een soort winter-tuin zonder glazen dak, maar waar de zon toch zelden kon doordringen, daar overal reusachtige varenplanten, palmen en loofbomen stonden. Drie treden voerden van het marmeren terras naar beneden. Ook hier stonden tafeltjes met gemakkelijke stoelen voor degenen, die de overstelpende drukte van het plein wilden ontvluchten.

In de schaduw van een waierpalm zag Raffles, met een glimlach om de lippen, Marchesa de Bellano zitten in gezelschap van Sir Aiyangar.

De twee waren in een levendig gesprek gewikkeld, bijna geheel verscholen voor de blikken der andere gasten.

Toen wierp Raffles een blik naar omhoog, en zocht het venster, waarop het

ronde, gouden lichtvlakje gespeeld had, teruggekaatst door de kleine zakspiegel.

En zo groot was zijn kennis van de plaatselijke gesteldheid, dat hij nu zonder aarzelen de kamer wist aan te duiden, waartoe dat venster moest behoren.

Zwijgend gingen de beide mannen de brede trap op tot aan de derde verdieping, sloegen een der ruime luchtige gangen in, totdat Raffles stilstond en laconiek zei:

— Dit is de kamer. Het is nummer 113. Nu hebben wij niets anders te doen dan even het register op te slaan.

Snel daalden de twee vrienden de trappen weer af, en in de vestibule gekomen, liepen zij naar het reusachtig bureau van de ontvangkierk, die veel weg had van een toonbank, en vroegen het register ter inzage.

Raffles sloeg de bladzijde op, en had binnen een minuut gevonden wat hij zocht: 113 werd bewoond door Boris Turgenjeff...

HOOFDSTUK III

RAFFLES VIST ACHTER HET-NET

De ontdekking trof vooral Brand als iets zo onwaarschijnlijk, dat hij zacht tot Raffles zei, nadat zij zich weer verwijderd hadden:

— Dan moet ik mij hebben vergist, Edward. Het is duidelijk dat de man naar liefheeft, maar zij kennen elkander ternauwernood en men ziet hen zo goed als nooit een paar woorden met elkaar wisselen.

— Ik geloof niet, dat je je vergist hebt, Charles, zei Raffles, langzaam het hoofd schuddend. Ik weet niet wat mij zegt, dat er iets tussen die twee is, iets geheimzinnigs, iets onverklaarbaars, dat ik graag zou willen ontraadselen. Heb je wel gemerkt hoe intiem reeds de verhouding is tussen haar en die Indiër?

— Ik zou wel blind moeten zijn als

ik dat niet had gezien, antwoordde Brand direct. Hij schijnt geheel door haar te zijn ingepalmd. Maar dat kan toch niet in verband staan met de verstandhouding, die jij vermoedt tussen de Italiaanse en die Rus?

— Wie weet, zei Raffles afgemeten. Ik zou wel eens willen weten, of er in de kamer van die Rus...

Hij voltooide de zin niet, maar trok Brand een eindje achteruit, in een diepe nis, terzijde van de vestibule, waar 's avonds meestal een strijkje zat, en toen Brand wilde vragen wat dit te beduiden had, zag hij juist Boris Turgenjeff voorbijgaan, die zijn schreden richting naar de eetzaal, die reeds voor de helft gevuld was met gasten.

Zodra het tweetal hem daar door de

openstaande deuren heen had zien plaats nemen, staken de beide vrienden snel de vestibule over terwijl Raffles fluisterde:

— De gelegenheid is gunstig. Ik moet eens zien of een onderzoek in 's mans kamer mij niet iets bijzonders kan onthullen, iets, wat het geven van die geheimzinnige lichtseinen zou kunnen verklaren. Wacht mij hier, ik ben dadelijk terug.

— Maar zijn deur zal op slot zijn.

— Dat verwacht ik ook. Maar door gesloten hoteldeuren heb ik mij nog maar heel zelden laten terughouden, amice, geef mij tien minuten, dat zal voldoende zijn.

Voor de jongeman nog iets had kunnen zeggen, was Raffles reeds in de lift gestapt, die dadelijk met hem naar boven schoot op een enkele vingerdruk van de kleine negerjongen, die haar bediende.

Brand wachtte in spanning een minuut of tien, twaalf, en toen zag hij Raffles terugkeren, schijnbaar volkomen onbewogen, maar in zijn ogen zag Brand toch iets schitteren, dat hem aanstonds voorbereidde op een belangrijke mededeling.

Raffles nam zijn vriend aanstonds onder de arm, voerde hem naar de stilste plek van de reusachtige vestibule, heerlijk koel en vol schaduw, en fluisterde, daar gekomen:

— Wel, ik ben blij, dat ik dat voornemen heb ten uitvoer gebracht, Charles. Ik heb merkwaardige dingen ontdekt.

— Vertel het mij gauw, drong Brand aan. Ik brand van nieuwsgierigheid.

— Het openen van de kamerdeur leverde natuurlijk hoegenaamd geen moeilijkheden op, mijn looper nr. 3 is op zijn minst evengoed als de sleutel, die op het slot past. Ik vond binnen een gesloten klerenkast, die ook al gauw haar geheimen aan mij moest onthullen en op de vloer van die kast stond een stevig gesloten valies. Dat werd dus mijn derde onrechtmatige daad. Het valies moest zich overgeven, en toen ik het geopend had, bevatte het, wat denk je wel?

— Een helse machine misschien? riep

Brand verschrikt uit.

— Niets van dat alles, mon cher ami, stelde Raffles hem glimlachend gerust. Ik vond, om te beginnen, enige brieven, en het lijkt, dat men aan onze Rus kan schrijven... in het Vlaams. Goed, misschien zijn die brieven niet voor hem bestemd geweest, en dat laat ik dus voorlopig rusten, maar ik vond er ook twee, drie pruiken in, werkelijk niet zo slecht gemaakt, en een baard met knevel, die iets minder goed was, voorts een volledig stel instrumentjes, die, gelukkig voor mij, niet te vergelijken zijn met mijn eigen exemplaren, maar die er toch verdacht veel op lijken. Ik behoef je niet te zeggen waartoe zij dienen. Verder ontdekte ik in een goed gesloten blikkendoos, onrechtmatige daad nummer vier, niet minder dan drie verschillende paspoorten, met visa voor verschillende landen, en keurig met de portretten erin geplakt. Een van die portretten stelde een heer voor in een Franse marine-uniform, en met een vrij lange baard, de baard met de knevel waarvan ik zoëven sprak.

Brand weerhield met moeite een kreet van verbazing, en keek Raffles met wijdgeopende ogen aan, toen hij fluisterend stamelde:

— Een hotelrat, een internationale bandiet?

— Iets van die aard, Charles.

— En, die vrouw, die Italiaanse, zou zijn medeplichtige zijn?

— Daarvoor houd ik het ten minste voorlopig. Totdat het mij duidelijk zal blijken, dat niets dan onbaatzuchtige liefde haar drijft tot die Indische, verwaande gek, met zijn schat van juwelen, zijn dikke buik en zijn uitpuillende ogen.

Het bleef enige tijd stil, totdat Brand vol verwondering weer fluisterde:

— Van alle dingen, die verwonderlijk zijn...

— Maar wat is er nu in 's hemelsnaam voor verwonderlijks aan? hernam Raffles, met opgetrokken wenkbrauwen. Je doet waarachtig of zulke dingen nooit eerder gebeurd zijn. En toch is er bijna geen groot hotel ter wereld, of het heeft in meer of mindere mate te lijden gehad onder de plaag, die men aanduidt

met de naam « hotelrat », in die mate zelfs, dat reeds vrij wat hotels zich de kosten getroosten van de bezoldiging van een detective, die een permanente dienst heeft, en niets anders behoeft te doen dan een oogje te houden op zodanige gasten, die hem verdacht voorkomen.

— Heeft dit hotel ook zo'n detective?

— Tot voor drie dagen geleden was er althans een, dat weet ik zeker, antwoordde Raffles. De man is nu, geloof ik, naar Parijs vertrokken, waar het Hotel Terminus beslag heeft gelegd op zijn goede diensten. Maar al was hij gebleven, ik geloof, dat die man toch niet zo gauw achterdocht zou hebben opgevat tegen de bedroefde weduwe en tegen de jalouse Rus, die haar in het geheel niet scheen te kennen.

— Je licht natuurlijk onmiddellijk de politie in?

— Dat was aanvankelijk mijn plan, amice, maar ik ben ervan teruggekomen. Om te beginnen, kwetst het mijn esthetisch gevoel voor verklikker te spelen, terwijl er eigenlijk nog niets gebeurd is en ik hier slechts met een eerlijke concurrent te doen heb, en ten tweede moet het eerst voor mij vast staan, dat die twee iets met elkaar te maken hebben. En verder zullen wij eens een hartig woordje spreken, Charles, over een andere kwestie, die voor mij van nog veel meer betekenis is dan de identiteit van dat tweetal.

— Wat dan?

— De juwelen van Sir Aiyangar, antwoordde Raffles laconiek. Het is alsof die man met luider stem verzoekt hem te willen beroven, en ik ben er de man niet naar zulk een verzoek in de wind te slaan.

Brand haalde de schouders op en zei:

— Je zult er nooit in slagen; hij is bijna steeds omringd of door zijn bedienden, of door de kennissen, die hij hier gemaakt heeft, ofwel hij is in gezelschap van die vrouw, wie zij dan ook zijn mag.

— Wij willen het er toch voor houden, Charles, dat hij 's nachts zonder gezelschap is, hernam Raffles kortaf. Zijn bedienden slapen in de kamer naast

de zijne, maar er zijn nog middelen, om hen onschadelijk te maken, zodat zij niet tussenbeide kunnen komen. Alles wat daartoe nodig is, bevindt zich in ons huis, waar onze brave Henderson nu in zijn eentje woont, en waar hij zich zeker knapjes zal vervelen. Het zal hem verheugen als hij weer iets te doen krijgt. Zijn geweldige vuisten moeten hem wel jeuken, om weer eens aan de slag te kunnen gaan.

Brand wist, dat Raffles nu dacht aan het kleine toestel tot het vervaardigen van een sterk bedwelmend en buitengewoon vlug werkend gas, hetwelk eenvoudig vervaardigd werd door zuurstof te blazen over een soort tabletten, een vinding van Raffles zelf, die daardoor werden opgelost. Het gas werd dan door een sproeier, onder drukking, in een of ander vertrek gespoten en vulde dit zo snel met bedwelmende dampen, dat iedereen die zich daarbinnen bevond, na slechts enkele ademhalingen bewusteloos raakte.

Raffles zelf vond het geen « esthetisch » middel, maar in sommige gevallen moest men er wel zijn toevlucht toe nemen.

Veel liever oefende Raffles zijn scherp vernuft tot het bedenken van middelen, die andermans bezit alleen door zijn schranderheid in zijn handen deed overgaan.

Maar met een ingebeelde dwaas als de Indische, rechterlijk ambtenaar, dacht Raffles niet zoveel omslag te maken.

Toch zat Brand die namiddag met een allesbehalve gerust hart in de kolossale eetzaal, met zijn talrijke, keurig gedekte tafeltjes geschikt voor gezelschapjes van twee tot acht personen.

Er werd bijna hoofdzakelijk Engels gesproken, maar men hoorde toch ook wel de zoet vloeiende klanken van het Italiaans, het Frans, en de keelklanken van het Duits.

Hij had natuurlijk aanstonds gezien, dat de Italiaanse markiezin gezeten was aan hetzelfde tafeltje als Sir Aiyangar en diens secretaris, een bleek jongmens met vermoeide trekken en strogeel haar, die blijkbaar zozeer onder de indruk was van de schoonheid der Italiaanse wedu-

we, dat hij geen woord durfde zeggen.

Die avond besteedde Raffles hoofdzakelijk aan de voorbereidselen voor zijn plan, dat hij nog diezelfde nacht ten uitvoer wilde brengen.

Hij had een zorgvuldig onderzoek ingesteld in verband met de ligging van de vertrekken van zijn slachtoffer, en had ontdekt, dat de bedienden inderdaad in een aangrenzend vertrek sliepen, en dat de twee kamers, door een tussendeur met elkander in verbinding stonden. De rij van vier vertrekken was aldus verdeeld: in de eerste kamer sliepen de bedienden, in de tweede kamer sliep de Indiër zelf, de derde kamer was ingericht als woon- en werkvertrek, en in de vierde tenslotte sliep de secretaris. Al die vertrekken behoorden tot de grootste van het hotel, en van allen zagen de vensters uit op de wintertuin.

Henderson was reeds geconsigneerd, en zou op zijn post zijn, met een auto.

Hij had de opdracht gekregen te wachten op een stille hoek, aan de voet van de muur, die aan de rivierzijde heenloopt om de grote tuin, op Engelse wijze aangelegd, die tot het grote hotel behoorde.

Het was daar, dat hij de gestolen sieraden in ontvangst zou nemen als alles veilig was, en ze onmiddellijk op een geheime plaats zou gaan brengen, met alles wat er bij de inbraak gebruikt was, terwijl Raffles en Brand kalm in het hotel zouden blijven, na zich van alles te hebben ontdaan wat tegen hen kon worden aangevoerd, bij een eventueel volgende foullering.

Nadat aldus alles tot in de minste onderdelen geregeld was, nadat de seinen waren afgesproken, nadat Raffles Henderson tot op een centimeter na de plek gewezen had waar hij moest wachten, tot op een seconde na het tijdstip, wannéer hij dit moest doen, brachten de beide vrienden alles wat zij nodig konden hebben in hun kamer, en wachtten geduldig, en wat Raffles betreft volkomen kalm, het ogenblik af, waarop zij in actie zouden kunnen komen.

Het was half één toen hij en Brand in hun slaapkamer stonden, gereed voor hun onderneming.

Raffles had een kleine lederen tas bij zich, die niettemin groot genoeg was om het kleine gastoestel te bevatten met de miniatuur cylinders, en Brand droeg een andere tas, die goed kon worden afgesloten, en waarin zich enige andere noodzakelijke instrumenten bevonden.

Omstreeks kwart voor één draaide Raffles voorzichtig zijn deur open, na zich zijn masker te hebben voorgebonden, dat niet alleen zijn gelaat, maar zijn gehele hoofd bedekte, en de dunne, zijden mantel om zich heen te hebben geslagen, die hem zo goed als geheel onzichtbaar maakte.

Toen hij niets hoorde of zag, wenkte hij Brand, die het licht uitdraaide, waarna de beide mannen de gang vlug verlieten, de brede trap naar de hoger gelegen verdieping opklommen, daar enkele minuten wachtten en toen alles volkomen stil was, pas haastig voortslopen over de dikke loper, en stil stonden voor de deur van de kamer, waar Sir Aiyangar moest slapen.

Raffles bukte zich naar het slot, tensinde er doorheen te kijken, en zich te vergewissen, dat er aan de andere kant geen sleutel op stak, in welk geval de elastieke slang, waardoor het gas moest binnenstromen, door een afzonderlijk te boren gat moest worden gestoken, ofwel onder de deur door, wanneer de kier breed genoeg was, toen hij zich eensklaps weer oprichtte en stokstijf bleef staan, totdat Brand, die vlak naast hem stond in de halve duisternis van de schaars verlichte gang, een weinig ongeduldig vroeg:

— Waarom wacht je? Is er iets niet in orde?

— Dat zou ik menen, kwam het fluisterend antwoord. Toen ik mij bukte, Charles, rook ik twee dingen, die weinig goeds voorspelden.

— Wat dan?

— Om te beginnen een sterke petroleumlucht...

— Petroleumlucht? Waar komt die vandaan?

— Van de vaseline, waarmede de slotplaat is ingesmeerd. Ik heb er met mijn vinger overheen gewreven, ik kan mij niet bedriegen. Maar het tweede luchtje

was nog heel wat erger, amice.

— Wat is dat dan?

— Chloroform!

Brand weerhield met moeite een kreet van schrik, maar reeds vervolgde Raffles vastberaden:

— Ik moet weten waaraan ik mij te houden heb. Ik geloof echter wel reeds te kunnen zeggen, Charles, dat ik achter het net vis. Kijk maar, ik kan de deur gemakkelijk openen. Gauw naar binnen.

Raffles had zonder enige moeite de kamerdeur kunnen openen, en de twee mannen stapten vlug naar binnen, sloten de deur weef achter zich, en maakten licht, nadat Raffles zich had overtuigd, dat het gordijn voor het brede raam goed gesloten was.

Duidelijk merkbaar was de zoetige lucht van de chloroform, die Brand bijna misselijk maakte.

Raffles had een blik op het bed geworpen, waarop het roerloze lichaam lag van de Indiër, met een grote lap gedrenkt in chloroform nog op zijn gelaat.

Raffles rukte snel de doek weg, en fluisterde:

— De schurken. Dat zou hem wel eens hebben kunnen doden. De doek is drijfnat.

Reeds stond hij bij de tussendeur en opende deze haastig.

Hij keek in het vertrek van de bedienden.

Toen hij licht had gemaakt, zag hij, dat de beide eenvoudige bedden onbeslapen waren.

Het venster was goed gesloten.

Hij kwam weer terug, ging het vertrek snel door, opende de deur naar de werkkamer, snelde naar de tweede deur, die toegang gaf tot de slaapkamer van de secretaris, en rukte ze open.

Ook hier hing dezelfde weë lucht; ook de secretaris lag met gesloten ogen roerloos op zijn bed, terwijl de met chloroform gedrenkte lap op de tafel lag.

Brand had intussen vliegensvlug het vertrek van de Indiër doorzocht, waarbij hem binnen enkele minuten bleek, dat Raffles goed had geoordeeld zoëven, er viel niets meer te roven wat de moeite van het oprapen waard was.

Een muurkast was opengebroken, evenals een ijzeren kistje, dat op de tafel stond, en dat niets anders meer bevatte dan een juwelen dasspeld van betrekkelijk weinig waarde, maar die de dief zeker in de haast vergeten had.

Ook een kleine secretaire was opengebroken, papieren lagen overal verspreid, en een klein stalen geldkistje was blijkbaar zonder veel moeite geforceerd en van zijn inhoud ontdaan; waarschijnlijk louter bankpapier en goudgeld.

Raffles kwam met gebalde vuisten weer op de drempel staan, keek rond, aanschouwde de aangerichte verwoesting en door de gaten van de hoofdkap heen zag Brand zijn ogen schitteren van moeilijk onderdrukte woede.

— Als zij hem niet gedood hebben, dan zal het toch niet veel schelen, gromde Raffles. En hieraan is niets te doen, hij moet uit zichzelf weer bijkomen. Maar ik zal het hun betaald zetten, wie het dan ook zijn. Nu is het ook duidelijk, waaraan de ongesteldheid van de Indiër is toe te schrijven. Onze schone Italiaanse markiezin heeft natuurlijk tersluiks iets in zijn wijn of door zijn eten gemengd. En die lap met chloroform heeft hem de nekslag gegeven.

— Maar de bedienden?

— Die zullen wel ergens door handlangers overvallen en buiten staat gesteld zijn, om het spel in de war te sturen. Wie weet liggen zij wel ergens, gewond, aan de kade. Maar al begaf hij zich om elf uur ter ruste, het is onmogelijk, dat deze overval langer geleden is dan een kwartier. De schavuit, die het deed, is misschien nog in het hotel. Ik zal eens gaan kijken, Charles; neem al deze nutteloze rommel meteen maar mee en zeg hem, dat hij weer naar ons huis moet teruggaan en op orders wachten. Hier, neem ook deze mantels mee. Haast je en kom dan dadelijk weer naar onze kamers terug.

In een ogenblik was al datgene bij elkaar hetwelk Raffles had kunnen verraden, en Brand sloop er snel mee heen, om de opdracht van Raffles te gaan uitvoeren.

Deze draaide het licht uit, na nog een blik op 't onbeweeglijke lichaam te heb-

ben geworpen, sloot onhoorbaar de deur, en sloop toen verder naar de verdieping, waarop zich de kamer van Boris Turgenjeff bevond.

Hij zou juist de gang ingaan, toen hij sluipende schreden hoorde en doodstil bleef staan.

Daarginds bewoog zich iemand.

Dan hoorde Raffles heel in de verte behoedzaam een deur sluiten, en hetgeen volgde geschiedde zo snel, dat hij zelf nauwelijks had kunnen zeggen wat er gebeurde. Er viel iets neer op de vloer van de gang met een zwakke plof, een scherpe geur verspreidde zich, iemand vloekte luid in het Duits of in het Hollands, dat kon Raffles moeilijk

verstaan, dadelijk daarna klonk een scherpe kreet van woede, er sloeg een deur open en dicht, een zwaar lichaam viel neer, en toen klonken er sprintende voetstappen van een man, die er zich niet meer om bekommerde of hij gehoord werd en die in ijlende vaart de achtertrap afsnelde, waarvan Raffles wist, dat hij op een deur in de achtergevel moest uitkomen.

Hij wilde die vluchteling achterna snellen, maar de scherpe geur deed hem wankelen en hij had nog slechts het bewustzijn haastig rechtsomkeer te maken en zijn eigen kamer binnen te gaan waar hij direct het venster opende, waar voor hij diep ademhalend bleef staan, half duizelig en snakkend naar adem.

HOOFDSTUK IV

VLUCHT EN ACHTERVOLGING

Omstreeks tien minuten daarna trad Brand op zijn beurt het vertrek binnen ten prooi aan de grootste opwindning.

— Het hele hotel is al in opschudding, fluisterde hij. Henderson is gelukkig weggekomen met alles. Maar wat is er hier toch aan de hand?

— Ik weet het niet absoluut zeker, maar ik geloof toch wel, dat ik het mij kan voorstellen, gaf Raffles ten antwoord. Alles gebeurde bliksemsnel. De dief was zeker aan zijn medeplichtige gaan zeggen, dat alles gelukt was en heeft zich toen naar zijn kamer willen begeven, misschien om uit het venster aan een touw alles wat hij had kunnen stelen te laten zakken in de handen van een medeplichtige, op dezelfde wijze als wij voornemens waren te doen. Maar hij moet in zijn haast een of andere glazen kogel hebben laten vallen met een bedwelmende stof, zo sterk, dat ik op tien meters afstand er bijna door bevangen werd. Een andere gast moet het hebben gehoord, en wierp zijn kamerdeur open, de dief, vrezend, dat alles

verloren zou zijn, sloeg hem in zijn angst neer en nam met zijn buit de vlucht langs de achtertrap. Ik zelf kon maar nauwelijks mijn kamer bereiken.

— Dan was het zijn auto, die Henderson en ik in razende vaart hebben horen wegrijden, riep Brand opgewonden. Wie kan het geweest zijn?

— Het was zonder de minste twijfel Turgenjeff, of hoe hij dan anders heten mag, Charles, antwoordde Raffles. Want wat ik je zoëven beschreef, geschiedde vlak voor mijn kamerdeur. Is die Italiaanse vrouw er nog?

— Ik weet het niet. Er liepen al heel veel kelners dooreen, de nachtportier heeft de politie opgebeld. Ik heb heren in hun pyjama's en dames in nachttoilet verschrikt zien rondlopen, maar niemand weet er nog het juiste van.

Vijf minuten later wist men in ieder geval al heel wat.

Men had Sir Aiyangar bedwemd op zijn bed gevonden, evenals zijn ongelukkige secretaris, men had het lichaam van de onvoorzichtige gast ontdekt op

de gang, met een bloedende hoofdwonde, en bewusteloos.

De dader had hem waarschijnlijk met een of ander zwaar voorwerp een hevige slag toegebracht.

De hoteldokter had aanstonds de Indiër onderzocht en verklaard, dat de kans op zijn behoud zeer gering was. Er bleef echter nog een flauwe hoop, want de bedwelmende man had een zeer krachtige constitutie. Er kon echter in de eerste dagen zeker geen sprake zijn van een ondervraging, zelfs al zou hij er het leven afbrengen.

Het duurde ook niet lang of men had begrepen, wie de dader moest zijn, want de kamerdeur van Boris Turgenjeff stond open, en het was duidelijk, dat de Rus voornemens was geweest de buit handig buiten het hotel te smokkelen, evenals alles wat hij had moeten gebruiken voor de beroving en dan rustig binnen te blijven.

En dit zou hem ook zeker wel gelukt zijn, zonder dat ongelukkig toeval: de ontmoeting met de logeergast, het ontploffen van de glazen gaskogel, en het daarop volgende tumult, het welk hem wel genoodzaakt had zijn oorspronkelijk plan te wijzigen en haastig de vlucht te nemen.

Wat de beide Hindoes aangaat, de bedienden van Sir Aiyangar, men vond hen enige uren later, na ijverig zoeken, inderdaad bewusteloos in een opiumkit, waar zij zeker waren binnengelokt door een goed betaalde handlanger van de juwelendief.

En dat deze zijn werk niet ten halve had verricht, bleek maar al te duidelijk uit de omstandigheid, dat er in het hele vertrek van de Indiër niets meer werd gevonden dan de reeds vermelde daspeld en een gering bedrag wisselgeld, tezamen nauwelijks een pond sterling. Toen de secretaris later uit zijn bewusteloosheid ontwaakte, verklaarde hij, dat zijn meester minstens 100.000 pond armer was geworden.

Nog zelden was er door een enkele man zulk een grote slag geslagen in een groot hotel.

Want wij moeten hier dadelijk aan toevoegen, dat de aanstonds in de arm

genomen politie zelfs niet op het denkbeeld kwam van een mogelijke medeplichtige, ten minste niet in het hotel.

Geen seconde dacht men aan de schone Italiaanse markiezin, die zich zeer bedroefd toonde op het vernemen van de aanslag, op haar vriend gepleegd.

Zij loofde zelfs een grote beloning uit voor degene, die de dader zou weten te vinden en Raffles moest erkennen, dat de vrouw ongetwijfeld een misdadigster was, maar dan ook een zeer schrandere en ondernemende.

Intussen begon men met man en macht aan de achtervolging van de dader.

Men stootte echter al aanstonds op grote moeilijkheden.

De dief had een voorsprong gekregen van minstens twintig kostbare minuten en het kwam al spoedig aan de dag, dat hij zich die goed ten nutte had weten te maken.

Men had wel iemand de dienstrap zien afstormen en door de achterdeur verdwijnen, men had ook een auto horen wegrazen, maar dat was dan ook alles.

Toch wist de politie, die bij deze gelegenheid grote ijver aan de dag legde, dat Turgenjeff gebruik had gemaakt van een der vliegtuigen van de gewone dienst op Marseille. Toen men dit te weten kwam, moest de vliegmachine nog wel een kwartier vliegens van die Franse havenstad verwijderd zijn. Het was het toestel, dat om half twee opstijgt, en bij het krieken van de dag te Marseille landt.

Men deed natuurlijk wat iedereen verwacht had: men stelde zich met de piloot radiografisch in verbinding, of liever, men poogde dit te doen, want op het vliegveld ten noorden van Caïro stelde de marconist vruchteloos al zijn krachten in het werk om contact te krijgen met de piloot, maar na tien minuten moest hij verklaren, dat er op de vliegmachine iets niet in orde moest zijn met het ontvangtoestel.

Dat was een lelijke tegenslag, maar nog altijd bestond de telegraaf. En daarom werd er naar de politie van Marseille geseind, met het verzoek bij het landen van het nacht-vliegtuig, hetwelk

drie reizigers aan boord had, dadelijk 'n man te arresteren, van wie een nauwkeurige beschrijving werd gegeven. Wederom bleek het echter, dat men niet met de eerste de beste te doen had. Want een half uur later kreeg de politie te Cairo telegrafisch bericht, dat Turgenjeff had weten te ontsnappen. Hij moest het wel zijn, al leek hij dan ook geenszins op de persoon, die in het telegrafische signalement beschreven werd.

Voor de nachtdienst tussen Cairo en Marseille wordt gewoonlijk een water-vliegtuig gebruikt, dat schuin de Middellandse Zee oversteekt, en dat neerstrijkt op de rede van Marseille, om vervolgens door een motorbootje naar de aanlegsteiger te worden gesleept.

Maar Turgenjeff had dat neerstrijken niet eens afgewacht, maar was, toen de drijvers het water zouden bereiken, pardoes overboord gesprongen, met bagage en al, en er was natuurlijk geen denken aan, hem te helpen, want de vliegmaschine had nog een zo grote vaart, dat zij binnen tien tellen wel honderden meters verder was.

Die hulp was ook overbodig, want een blijkbaar zeer snelle motorboot pikte de drenkeling met zijn valies aanstonds op, en van die boot vernam men niets meer, terwijl er ook geen nauwkeurige beschrijving van kon worden gegeven.

Onmiddellijk gingen er telegrammen in alle richtingen, naar Parijs, naar Genua, Rome, Nice, alle andere grote havensteden aan de Middellandse Zee, maar het leek wel, alsof Turgenjeff eensklaps was opgelost in het heelal, of door de aarde was verzwolgen, want men verloor ieder spoor van hem.

Het behoeft niet te worden gezegd, dat Brand en Raffles van dat alles nauwkeurig op de hoogte bleven, en zij behoorden zelfs tot de eersten, die iets vernamen van de vruchteloze achtervolging per telegram en radiogram, van de stoutmoedige dief.

Toen zij de zekerheid hadden, dat alles vruchteloos was, kon het omstreeks drie uur in de nacht zijn, en zij wisten op dat tijdstip niets beters te doen dan zich kalm ter ruste te begeven en krach-

ten te vergaren voor wat er zou volgen.

Toen Brand de volgende ochtend bij het ontbijt Raffles eens goed aankeek, bemerkte hij aan de uitdrukking van diens gelaat al spoedig, dat de gentlemanief er geen ogenblik aan dacht zich gewonnen te geven, en de vlag te strijken voor die onbekende schelm, die hem voor zijn neus de buit had weggekaapt met een brutaliteit en een handigheid, die hij bewonderde, zonder haar niettemin niet te kunnen waarderen.

— Je geeft de zaak zeker niet op, Edward? begon hij, zijn vriend voorzichtig polsend.

— Natuurlijk niet, Charles, nu minder dan ooit.

— Maar wij zullen die vent niet terug vinden. Zo iets is onmogelijk. Wie weet waar hij zich op het ogenblik bevindt.

— Ik weet het zeker niet, Charles, ik denk er dan ook niet aan de man in het wilde weg te volgen. Maar ik ken iemand, die het heel zeker weet, en wij hebben niets anders te doen dan die persoon rustig na te gaan, en te zien waartoe dat leidt.

— De zogenaamde markiezin, riep Brand opgewonden uit.

— Wie anders. Zij zal nog wel een paar dagen hier blijven, om geen argwaan te wekken, en dan zal zij zich bij de man gaan voegen, die ongetwijfeld haar minnaar is.

— Maar als die Indiër het overleeft en haar zou aanklagen iets in zijn drank te hebben gemengd?

— Hoe zou hij dat kunnen? Is daarvoor dan enig bewijs bij te brengen? Neen immers. Zij kan zich volkomen gerust voelen, want zij weet niet, dat wij de zonneseinen gezien hebben. Wist zij het wèl, dan zou dat onplezierig voor ons kunnen worden, amice, want als ik mij niet sterk vergis, dan hebben wij hier te doen met twee uiterst gevaarlijke misdadigers, die voor niets terugdeinzen waar het de bereiking van hun doel betreft. Maar wij zijn nu aan de winnende hand, omdat wij weten wie zij is, terwijl zij daarvan niet het flauwste vermoeden heeft.

— Maar zij zal ons herkennen, als wij haar volgen.

— Daarom is het dan ook nodig, ons uiterlijk een weinig te veranderen. Maar dat heeft geen haast. Ik ben er zeker van, dat zij nog minstens een halve week in het hotel zal blijven wonen.

— Dan moet zij sterke zenuwen hebben.

— Ongetwijfeld, maar die heeft zij.

Raffles bleek goed te hebben gezien, want de Italiaanse bleef nog vier volle dagen in het hotel en maakte van haar vertrek volstrekt geen geheim, zodat het Raffles, Brand en Henderson al heel gemakkelijk viel bijtijds alles in orde te maken, teneinde haar te kunnen nagaan, zonder dat dit al te zeer in het oog viel.

Het kleine huisje van de oude Arabier, dat Raffles hier steeds bewoonde, werd voorlopig gesloten, de valiezen werden gepakt, en allen waren bijtijds aan het station. Zelfs het scherpste oog zou in die beide mannen onmogelijk de elegante Engelse toeristen hebben kunnen herkennen, die met de Italiaanse « markiezin » in dezelfde eetzaal hadden gezeten.

Zij zagen er veeléer uit als Franse of Belgische handelsreizigers, met grote stalen brillen, slecht zittende kleren, en gekreukelde slappe hoorden.

Brand had een warrig baardje, vlasblond, en Raffles had zich getooid met de dikke zwarte knevel, die reeds voldoende was om hem totaal onherkenbaar te maken.

Wat Henderson betref, de vrouw had hem nooit gezien en aan zijn gelaat behoefde dus niets te worden veranderd.

Een kwartier voor de trein vertrok, en toen Brand zich reeds begon af te vragen, of de politie haar toch maar niet had vastgehouden, verscheen de sluwe vrouw in een keurig deux pièces op het perron, uitgeleide gedaan door zeker zes of zeven galante heren, die haar slechts node schenen te laten vertrekken. Zij had niet veel bagage bij zich en een deel daarvan nam zij mee in de eerste klasse coupé.

Van het ogenblik af, dat zij was ingestapt, en de trein zich in beweging zette, wist Raffles, dat hij zijn prooi niet meer uit het oog zou verliezen.

Bijna voortdurend de oever van de Nijl volgend en er zich nooit meer dan

een paar mijlen van verwijderend, snelde de trein door de groene, vruchtbare vlakte, hield te Alkam stil, stak het kanaal over, en bereikte vrij laat in de avond Alexandrië.

Raffles wist zeer goed, dat er toen geen boot meer zou uitvaren en hij vergenoegde er zich dus mede de vrouw op een afstand met zijn beide makkers te volgen.

Lydia de Bellano nam haar intrek in een der duurste hotels aan de haven, en toen trokken de drie, die haar achtervolgden, op hun beurt naar een hotel van mindere rang, dat er dichtbij gelegen was.

Maar de volgende ochtend waren zij alweer present, voorzagen zich van reisbiljetten, en stelden zich zodanig op, dat zij hun prooi aan boord zagen stappen van het Franse stoomschip, dat haar naar Marseille zou brengen, terwijl zijzelf onzichtbaar bleven. Tijdens de gehele overtocht, die bij het schoonste weer plaats had, kregen zij, daar zij tweede klasse reisden, de avonturierster slechts zelden te zien en dan was zij nog steeds omringd door een schaar aanbidders, want ook op het schip had het niet lang geduurd of de schoonheid van de Italiaanse deed haar invloed gelden en lokte uit alle hoeken en gaten de heren om haar heen, jong en oud.

Zij speelde nog altijd voortreffelijk haar rol van het vrolijke weeuwtje, dat aantrekt en tegelijkertijd afstoot.

Na de voorspoedige overtocht legde het Franse schip eindelijk aan de steiger te Marseille aan, en het luid getier van de kade, de wereldbekende Cannebière, steeg op naar het langzaam voortdrijvende schip, terwijl de schroef langzaam draaide, en de matrozen bij de loopplanken gereed stonden.

— Nu ben ik toch benieuwd waar zij ons heen zal brengen, fluisterde Brand, terwijl hij tussen Raffles en Henderson in stond bij de verschansing op een goed plekje, om zo gauw mogelijk het schip te kunnen verlaten.

— Vermoedelijk naar Parijs, antwoordde Raffles laconiek. Dat is nog altijd de stad, waar men zich, na Londen, het gemakkelijkst kan verbergen voor

het spiedend oog van de politie.

— Maar hij zal zich reeds lang van de gestolen diamanten hebben ontdaan, meende Brand.

— Dat geloof ik niet, want dan zou hij heel onvoorzichtig hebben gehandeld, verklaarde Raffles. Hij moet begrijpen, en hij zal het wel weten ook, dat er dadelijk een beschrijving van de gestolen sieraden naar alle hoeken der wereld is geseind, en dat de detectives overal op hun qui-vive zijn. Hij doet dus verstandiger, wat geduld te hebben, en hij kan ook zeer goed zijn tijd afwachten, want hij heeft een twintig duizend pond sterling aan contanten gestolen. Als ik daaraan denk, voel ik mijn vingers jeuken. Maar daar worden de gangboorden al uitgelegd, laten wij ons zo gauw mogelijk naar de douaneloosden begeven. Wij moeten zorgen een der eersten te zijn, die bij de uitgang komen, om haar niet uit het oog te verliezen.

Dank zij de reusachtige schouders van Henderson, die zijn breed lichaam zonder enige moeite door de menigte wrong, bereikten de drie mannen spoedig het onaanzienlijke gebouwtje der douanen, waar zij hun passen moesten tonen, en waar hun bagage vluchtig doorzocht werd.

En zo snel stonden zij op de kade, dat zij wel een kwartier moesten wachten, voor zij ook hun prooi zagen opdagen, die naar een taxi scheen te zoeken, ten einde haar en haar bagage naar het dichtbij gelegen station te brengen.

Een half uur later wist Raffles, dat hij nogmaals goed geraden had. Want de « markiezin » stapte in de bekende luxe-trein naar Parijs, de « Paris-Lyon-Méditerranée », de Flèche d'Or, die alleen maar wagons eerste en tweede klasse heeft en die Parijs verbindt met de Azurenkust.

De drie mannen behoeften nu niets anders te doen dan zich op de grote stations er van te overtuigen, dat hun prooi onderweg niet uitstapte.

De gehele nacht raasde de trein voort over de rails, en om elf uur in de volgende ochtend reed hij het Gare de Lyon binnen. Er ontstond zoals gewoonlijk een groot gedrang, waarin Raffles bij-

na het wild uit het oog had verloren, maar gelukkig zag hij haar bij de uitgang terug, zoekende naar een taxi, daar alle auto's van de standplaats reeds weg waren.

En bijna had het noodlot nogmaals roet in het eten gegooid.

De « markiezin » riep een taxi aan, die in de verte naderde en was er reeds ingestapt, na de chauffeur een adres te hebben genoemd, terwijl er heinde en verre geen tweede auto te zien was om haar te volgen.

Gelukkig kwam er nog een aanrijden, op het ogenblik, dat de eerste taxi zich in beweging zou zetten, maar een klein, mager mannetje met gitzwarte oogjes was Raffles voor, liep met snelle passen op de chauffeur toe, en wilde reeds in de auto stappen, toen Henderson, zonder enig bevel af te wachten, en die zeer goed het gewicht van het ogenblik begreep, het kleine mannetje in de nek vatte en zo onzacht achteruit trok, dat deze op zijn partes posteriores op het trottoir terecht kwam.

— Neem mij niet kwalijk, mesjeu, zo verontschuldigde de reus zich, maar wij hebben werkelijk die auto broodnodig.

Het kleine kereltje vloekte met overtuiging, maar voor hij overeind was gekomen, zaten de drie mannen reeds in de auto, nadat Raffles de chauffeur een goudstuk in de hand had gedrukt, en hem op zachte toon had bevolen de eerste taxi te volgen, die reeds op vrij verre afstand was. Toen de auto wegstoof, wierp Raffles Henderson een eigenaardige blik toe, en vroeg toen:

— Weet je, James, wie je daar zo onzacht ondersteboven hebt geworpen?

De reus, die in het voertuig nauwelijks plaats kon vinden voor zijn geweldig lichaam, wierp Raffles een schuwe blik toe en stotterde:

— Neen, mylord, daar weet ik heus niets van. Heb ik iets misdaan? Was het een hoge Piet?

— Heel hoog, James, antwoordde Raffles langzaam, met moeite een glimlach bedwingend.

— Heel hoog? Toch niet, toch geen minister?

— Hoger, James.

— Lieve hemel, wat heb ik gedaan?
Toch geen, toch niet misschien de President van de Republiek?

— Nog hoger, James. De man, die je

zo onzacht op het trottoir hebt gedeponeerd, was mijnheer Antolne Legrand, de slimste en stoutmoedigste detective van de Parijse politie.

HOOFDSTUK V

IN DE PARIJSE ONDERWERELD

De grote klok van de Notre Dame liet juist de laatste slag van het twaalfde middaguur horen, toen de drie mannen wisten, waar de Marchesa Lydia de Bellano te Parijs woonde.

Het huis stond in een van de oudste wijken van Parijs, in een van die straten, die reeds genoemd werden in oude kronieken van de stad, kronkelend, smal, met ruwe keien, en waar slechts zelden een auto zich zal wagen, als het niet volstrekt noodzakelijk is.

Het was de Rue du Pré Catelan, die uitloopt op de Seinekade, recht tegenover het Ile de la Cité.

Het huis waar Lydia de Bellano binnenging, was al heel gemakkelijk van de aangrenzende te onderscheiden, want het was van buiten wit gepleisterd, en het enige, dat op alle drie de verdiepingen een balkon had, waarvan alleen het onderste even oud was als het huis, terwijl die van de tweede en derde verdieping er waarschijnlijk later tegenaan waren geplakt, niet ten voordele van het uiterlijk.

Raffles, Brand en Henderson, die hun eigen taxi onmiddellijk hadden weggezonden, zodra ook de taxi van hun prooi rechtsomkeer maakte en wegreed, wachtten geduldig op een gunstig plekje bijna een half uur, of zij de vrouw misschien ook weer naar buiten zouden zien komen, maar toen er niets verscheen, begrepen zij wel, dat de avonturierster daar inderdaad woonde.

— Zij schijnt een eigen woning dus te prefereren boven een hotel, mompelde Brand, toen Raffles aanstalten maakte de zaak hierbij voorlopig te laten.

— Dat zou ik in haar plaats ook doen, geloof ik, zei Raffles. Een hotel is altijd gevaarlijk, al was het alleen maar omdat er al te veel lieden wonen, met wie men willens of onwillens in aanraking komt. Er is een gerant, er zijn kelners en kamermeisjes, de politie loopt er in en uit en onder al die lieden schuilten er menigmaal met zeer scherpe ogen.

— Wat zullen wij nu doen?

— Lunchen, Charles. Ik wil je wel bekennen, dat ik zeer hongerig ben. Vervolgens zullen wij eens gaan omzien naar ons huis in Battignol, want ik denk, dat wij daar onze tenten voorlopig maar zullen opslaan.

— Maar dat hebben wij verhuurd, zei Brand.

— Behalve de verdieping gelijkvloers, waar drie kamers zijn, en een keukentje hetgeen voor ons doel meer dan voldoende is.

— Maar moeten wij niet hier blijven, om af te wachten, of die schurk van een Turgenjeff mogelijk komt opdagen? zei Brand, toen de drie mannen op het punt stonden om heen te gaan. Raffles dacht een kort ogenblik na, en zei toen:

— Wij zullen maar eerst iets gaan eten, en naar onze woning omzien. Ons mooie dametje kan ons nu niet meer ontsnappen, nu wij weten waar zij woont en er zal toch wel enige tijd voorbijgaan, voor zij met Turgenjeff kan spreken. Vooruit, jongens, ik weet een restaurant hier dichtbij, bijna even oud als de gehele wijk, en waar men nog een uitnemend wijntje drinkt, en ossenvlees kan krijgen, zo van het spit af. Kom aan, James, het komt mij voor alsof

je niet erg opgewekt bent, vriend. Wat scheelt er aan?

— Mylord, begon de reus stotterend, ik denk nog altijd aan die detective, die ik een zitplaats op de trottoirtegels of freerde. Heb ik daarmee een grote bok geschoten?

— Je deed waarschijnlijk wat het beste was in de gegeven omstandigheden, James, stelde Raffles hem gerust. Want ik begin te vrezen, dat die kleine driftkop niet zo maar toevallig in die auto wilde stappen, maar wel degelijk met een bepaald doel, en dat doel heette Lydia de Bellano.

Brand keek hem verrast aan, en zei toen:

— Geloof je dat werkelijk? Zou Legrand het op haar gemunt hebben?

— Ik ben er bijna zeker van, amice. Aan de andere kant acht ik het onzeker, of Legrand wel iets geweten heeft van haar aanwezigheid in Caïro. Het is heel goed mogelijk, dat zij vanwege een ander delict gezocht wordt. Maar nu is hij haar voorlopig kwijt, en dat is voor ons van groot voordeel, want zij moet ons nog enige dagen dienen als loodsvisje, dat ons op het spoor moet brengen van de haai. Maar hier zijn wij er reeds.

Raffles had de deur geopend van een van die oude wijnhuizen, die langzamerhand beginnen uit te sterven, en die men alleen nog maar in de oudste wijken van Parijs vindt.

— Het is alsof ik «De Drie Musketers» lees, mompelde Henderson, die grote ogen opzette bij het zien van de reusachtige haard aan het einde van de ruime gelagkamer, waar, aan een spit, dat door een kleine jongen langzaam werd rondgedraaid, niet veel minder dan een halve os werd geroosterd, terwijl de prikkelende geur van het gebraad de gelagkamer vervulde, en de rook van het houtvuur optrok door de geweldige schoorsteen.

De waard kwam handenwrijvend naderbij, en vroeg wat de heren wensten. Raffles bestelde een fles van zijn oudste wijn, brood en kaas, en voorts een flink stuk van het ossengebrad, dat daar juist te roosteren hing.

Er zaten op dat ogenblik nogal wat mensen in de grote gelagkamer, die eruit zagen als kunstenaars, met lange haren, lange dassen à la lavallière en lange baarden.

Maar er waren ook taxichauffeurs, een paar arbeiders en andere eenvoudige lieden onder, die daar gekomen waren om van de goede wijn van papa Dubois te genieten.

Met ogen, die glansden van plezier, zag de brave waard toe, hoe die drie vreemdelingen een bres schoten in zijn voorraad levensmiddelen en zijn wijn aanspraken.

Toen de drie mannen tenslotte verzadigd waren, stonden zij op, betaalden en verlieten het wijnhuis weer.

Zij gingen het eerste het beste station van de métro in en deze bracht hen tot in het hartje van de wijk van Battignol.

Niet ver van de fortificaties lag het huisje, hetwelk Raffles reeds voor de oorlog gekocht had, om het naderhand voor een deel te verhuren aan een eerbare familie, waarvan de man nog altijd een betrekking bekleedde bij een of ander departement. Het lag bijna geheel weggescholen in een tuin, waar de hand van een kundige tuinman zeker nooit opruiming hield, want het zag er uit als een soort oerwoud in 't klein, en strookte volkomen met de inzichten en de wensen van de eenvoudige bewoners.

Raffles en Brand bevonden daar alles zoals zij het dachten aan te treffen. De zeer eenvoudige meubels stonden op hun plaats, en alles zag er vrij goed onderhouden uit, de huurders hadden hun woord gehouden, en nu en dan de woning van hun huisheer aan een inspectie onderworpen.

Raffles bleef een ogenblik glimlachend rondkijken en zei toen, op de grond stampend:

— Niemand zou vermoeden, dat er zich hier diep onder de grond een soort tunnel bevindt, die, onder de wallen door naar de oude puinhopen van het Karmelieten klooster voert, en aldus buiten Parijs. Nu, ik weet niet of wij hem ditmaal zullen nodig hebben, maar het is een rustig idee, dat wij er nog altijd de beschikking over hebben.

— Zullen wij hier blijven wonen tijdens ons verblijf in Parijs? vroeg Brand.

— Waarom niet? Het is allicht zo goed als een kampement in de woeste bergen van de Lybische Woestijn, meende Raffles. Wij hebben ieder een bed, er is een keuken, en onze brave James zal wel als kok fungeren. Men zal ons hier niet zo gauw zoeken en lastig vallen, en ik hoop binnen enkele dagen mijn taak hier te hebben verricht, hetgeen wil zeggen, dat ik dan die schurk van een Turgenjeff zijn buit afhandig hoop te hebben gemaakt. James, jij zult met mijnheer Brand gaan inslaan wat er nodig mocht zijn, vervolgens moet je mij een snelle auto bezorgen, die in de dichtstbijzijnde garage altijd gereed moet worden gehouden, dag en nacht, en in die tussentijd zal ik een goed planetje beramen, om op ongezochte wijze weer eens in aanraking te komen met die verdachte Rus, die waarschijnlijk wel helemaal geen Rus zal zijn.

Onmiddellijk werd een aanvang gemaakt met de voorbereidselen van een verblijf van enige dagen, en een uur later kwamen Brand en Henderson reeds weer terug, beladen met allerlei pakjes en met de boodschap, dat er een goede auto gehuurd was bij de garagehouder, die er zelfs niet aan gedacht had naar namen te informeren, maar zich tevreden had gesteld met het incasseren van het statiegeld en een volle week huur vooruit. Om de rest scheen hij zich in het minst niet te bekommeren.

— En, heb je een plan? vroeg Brand, nadat hij Henderson geholpen had met het opbergen van de levensmiddelen.

— Ja, Charles. Ik ben voornemens zo gauw mogelijk het huis van ons dametje weer op te zoeken, want naar alle waarschijnlijkheid zal het daar wel zijn, dat de samenkomsten met haar minnaar plaats hebben.

— Maar hoe komen wij er binnen?

— Ik heb gedacht aan de aangrenzende huizen. Het moet niet zo moeilijk zijn, van de daken af door een zoldervenster binnen te komen.

— Bewoont zij het hele huis?

— Daar weet ik nog niets van, maar ik weet het niet waarschijnlijk. Het doet

er trouwens weinig toe als wij eenmaal binnenshuis zijn. Wij zullen dan gauw genoeg haar verblijfplaats hebben ontdekt.

— En wanneer zullen wij gaan?

— Wij moeten zorgen, dat wij daar tegen het vallen van de avond reeds zijn, en wij kunnen niet al te lang meer wachten. Bedenk, dat wij naar het hartje van de stad moeten. In de geheime kleerkasten hier, zullen nog wel genoeg vermommingen zijn, om ons onkenbaar te kunnen maken. Wij moesten ons, dunkt mij, maar uitgeven voor loodgieters of zo iets, en ik zal jou, James, moeten verzoeken voor stomme te spelen, want wanneer jij vijf woorden Frans praat, zou het hele plan wel eens in duigen kunnen vallen.

— Ik zal er om denken, mylord, antwoordde de reus meesmuilend.

Brand was reeds naar de slaapkamer gegaan en had daar in een donkere hoek de geheime deur geopend van een goed verborgen kast, bijna een meter diep, die gevuld was met een groot aantal kledingstukken en uniformen van allerlei aard, benevens pruiken en baarden, sleepsabels en statiedegens, steken zoals de leden der Academie ze dragen, kepi's van militairen, en klompen van wegwerkers.

Toen verlieten zij het huis weer, maar thans door een zij uitgang, zodat zij door de burenen onmogelijk konden worden gezien.

De zon zou spoedig achter de daken wegzinken, toen zij de Rue du Pré Cate-lan bereikten.

Raffles kende deze straat zeer goed, en het kostte hem dan ook niet veel moeite een deur in een zijstraat te vinden, morsig en donker reeds, die toegang gaf tot de speelplaats van een gemeenteschool, waar hij op dat ogenblik niemand meer zou vinden, want het was een donderdag.

De binnenplaats was aan alle zijden door hoge muren omgeven, en de school lag reeds in duisternis.

Het was een tamelijk hoog gebouw, en toen de drie mannen tenslotte voor het zolderluik stonden, bemerkten zij, dat zij met weinig moeite het aangren-

zende dak zouden kunnen bereiken.

Toch was deze onderneming nog bezwaarlijk genoeg, want de daken waren voor het merendeel steil, en men moest oppassen niet door de pannen heen te stappen, of liever door de vochtige, half vergane binten, die ze droegen.

Het was nu reeds zo donker, dat het van de straat zo goed als onmogelijk zou zijn de drie voortkruipende mannen te ontdekken. Het is waar dat de overburen hen zouden kunnen zien nu en dan, maar gelukkig waren reeds bijna overal de gordijnen neergelaten en de lichten ontstoken.

Tenslotte hield Raffles stil, en fluisterde:

— Dit huis is het. Kijk maar, daar staan die twee eigenaardige, vierkante schoorstenen met hun bloemfestoenen in steen, en hun grote medaillons in het midden, waarop een jaartal te lezen moet zijn. En daar hebben wij ook het dakluik al, nogal op een kier staande. Beter konden wij het toch waarlijk niet wensen. En nu geen woord meer gesproken, jongens, en met de grootste behoedzaam te werk gegaan, want wij hebben met gevaarlijke tegenstanders te doen, als niet alle tekenen bedriegen.

Het dakluik bevond zich dicht bij de rand van het dak, die het verst van de straat was afgekeerd, en toen zij die rand bereikten, bemerkten de mannen, dat het huis een eigenaardige vorm had, als een reusachtige U, of een langwerpige rechthoek, welke aan een zijde open was. Die ene zijde grensde aan een reusachtige binnenplaats, waaraan ook alle andere huizen gelegen waren van dat blok, en de overige drie zijden omsloten iets wat in vroegere eeuwen waarschijnlijk een grote tuin, of wel een binnenhof was geweest.

Er stonden daar twee brandende lantaarns, en vaag was nog het overschot te zien van wat vroeger een monumentale put of fontein was geweest. Door zich over de dakrand heen te buigen, konden de drie mannen in een der hoeken van die hof, met kleine klinkers geplaveid, een hard stenen trap met grote, ronde treden zien, die voerde naar

een overwelfde, brede deur.

Het was dus duidelijk, dat men het huis ook kon binnengaan langs deze deur, wanneer men kwam van de zijde van de algemene binnenplaats, waartoe vier poortgewelven op de vier hoeken toegang gaven.

— Ik denk, dat het huis verbouwd is, fluisterde Raffles. Men zal wel scheidingsmuren hebben geplaatst, want het komt mij onwaarschijnlijk voor, dat alle drie de vleugels nog met elkaar in verbinding staan. Ware dat wel het geval, dan zou het een hele onderneming worden de woning van onze Lydia de Bellano te vinden. En nu zullen wij eens zien waarheen dat zolderluik ons brengt. Vinden wij haar woning niet gauw, dan zit er niets anders op dan er binnenshuis brutaalweg naar te vragen. En nu voorwaarts.

Behoedzaam klauterden de drie mannen de een achter de ander door het luik, na het geheel te hebben geopend, en verder langs een steile ladder, tot zij op een geheel ledige zolder stonden.

Daarbeneden was alles stil, en slechts nu en dan hoorde men ergens een hoge kinderstem, die dringend om iets scheen te vragen.

De drie mannen wachtten een kort ogenblikje in een volslagen duisternis, elkaar bij de hand houdend, en toen ging Raffles voorzichtig naar de trap en begon hem af te dalen.

Het bleek al gauw, dat de bovenste verdieping geheel onbewoond was, want overal stonden de deuren wagenwijd open van holle kamers zonder een enkel meubelstuk. Van de derde verdieping klonken de kinderstemmen en daar moesten zij dus heel zeker ook niet zijn.

Het portaal was hier tamelijk helder verlicht, en Raffles en zijn metgezellen haastten zich dus verder, uit vrees te worden gezien.

Toen zij het portaal van de tweede verdieping hadden bereikt, vaag verlicht door een enkel, zwak electrisch lampje, konden zij zich nog maar juist bijtijds redden in de halve duisternis van een smalle zijgang, want er werd ergens een deur open gerukt, een vrouwengestalte vertoonde zich, en een stem, die Raf-

fles wonderlijk bekend voorkwam, liet een krachtige vloek in het Frans horen en siste toen:

— Waar blijft hij nu toch.

Het was alsof iemand op die vraag gewacht had, want de traptreden kraakten, een mannenhoofd verscheen boven aan de trap, en het volgende ogenblik wierp de vrouw, die zoëven zo onvrouwelijk gevloekt had, zich, dat het Lydia was, kon nu niet meer betwijfeld worden, aan de borst van een man, die echter heel zeker niet Boris Turgenjeff was, want hij was wel een hoofd groter, en breed geschouderd.

Die beiden kusten elkaar hartstochtelijk, maar toen hield de man de vrouw op armslengte van zich af, en vroeg:

— Nu?

— Hij weigert.

De man smoorde een vloek, en zei op dreigende toon, de vrouw met zich mee de kamer intrekking:

— Wij zullen wel eens zien of hij dat volhoudt. Vertel het mij, muis.

De deur ging dicht en het werd bijna geheel duister.

Raffles bracht zijn mond vlak bij het oor van Brand, en fluisterde hem haastig toe:

— Blijf hier met Henderson wachten, en dek mijn aftocht, als het nodig mocht zijn. Ik ga in de kamer hiernaast en zal proberen die twee te beluisteren. Er is zeker iets geheimzinnigs gaande. Dreigt mij gevaar, dan zal ik wel het sein geven. Maar doe vooral niets, voor jullie dat hoort.

Het geluk was Raffles wel zeer gunstig gezind ditmaal, want hij hoorde onmiddellijk gedempt praten; slechts een niet al te dikke portière scheidde hem van het vertrek, waar die twee zich ophielden.

Hij sloop op de deur toe, en wierp voorzichtig een blik door een kier van de portière. Hij keek in een helder verlicht vertrek. Hij zag Lydia, of liever muis, staan tegenover een man met een knap, maar grof gezicht, waarop nu een dreigende uitdrukking te lezen was. En hij hoorde de man vragen:

— Weet je zeker, dat we alleen zijn?

— Je weet toch immers wel, dat ik

pas enkele uren geleden ben aangekomen? antwoordde de muis. Ik heb hier altijd alléén gewoond met mijn kamermeisje.

— Dus hij weigert eenvoudig de opbrengst te delen?

— Hij weigert beslist. Hij denkt, dat ik nog altijd van hem houd, en hij heeft mij voorgesteld met hem naar België te vluchten, waar hij veilig denkt te zijn. Hij zegt, dat hij niet inziet, waarom hij ditmaal zou moeten delen, nu hij al het gevaar heeft gelopen, en bovendien nog bijna gesnapt was. Ik heb je getelefoneerd hoe het gegaan is.

— Dat was dank zij zijn eigen stomiteit, riep de man toornig. En wat de rest betreft: heb ik zelf soms niet het hele plan opgemaakt en uitgewerkt? Had ik soms niet ontdekt waar die brui-
ne vent zou gaan logeren?

— Dat heb ik hem ook voorgehouden, Leduc, maar hij wilde niet luisteren, zei de muis. Ik heb hem zelfs bedreigd, dat ik hem zou verlaten als hij niet eerlijk tegenover de jongens was, maar hij zei, dat ik me nog wel eens zou bedenken.

Leduc beet zich woedend op de nagels, en begon na enige ogenblikken weer:

— Heeft hij gezegd waar hij de poet gelaten heeft?

— Ook dat niet.

— Het is goed. Hij zou immers vanavond terugkomen?

— Ja, om acht uur.

— Nu, dan zullen wij wel eens zien of hij nog blijft weigeren. Wij beschikken hier over middeltjes, die zijn tong wel los zullen maken. Ik ken plekken, waar het verblijf heel onaangenaam is voor verraders en ongehoorzamen. Je zult me toch helpen, muis?

Als enig antwoord sloeg de vrouw beide armen om zijn stierennek en drukte haar lippen op de zijne, terwijl zij hijgde:

— Alleen van jou houd ik, George. Ik heb hem geholpen, omdat je het mij opgedragen had, maar ik ben hem gaan haten, en ik zal alles doen wat je me zegt.

— Luister dan. Je ontvangt hem heel gewoon, je laat niets blijken, je vraagt

hem of hij zich niet bedacht heeft en als hij wéér weigert, dan geef je het sein. Wij zijn in een andere vleugel van het huis, ik en de jongens, en wij zijn onmiddellijk bij je. Maar sus hem in slaap, want hij is drommels sluw, en hij zou ons door de vingers kunnen glippen, voor wij hem kunnen grijpen. Hebben wij hem eenmaal, dan gaat hij door de geheime gang naar... de plek, die je wel kent.

De vrouw huiverde een ogenblik en verbleekte zichtbaar, maar toen zei zij vastberaden:

— Wat wij doen is recht. Hij heeft zich met ons verbonden, en het is dus zijn plicht de opbrengst met ons te delen.

George Leduc raadpleegde zijn horloge, en zei:

— Het is al laat. Ik moet mij haasten om weg te komen, want ik moet de jongens nog bij elkander trommelen. Tot straks, muis.

Hij knelde haar opnieuw in zijn armen, en de vrouw fluisterde iets, wat Raffles onmogelijk kon verstaan, maakte zich los, vatte hem bij de hand en deed een paar passen in de richting van de portière, waar Raffles achter stond.

Raffles deed een stap achteruit, en greep naar zijn revolver, op alles voorbereid.

Maar een ogenblik later hoorde hij de stem van de man weer, nu vlak bij, die op hese toon zei:

— Neen, neen. Laat mij nu gaan; de tijd dringt en wij zouden alles bederven, als ik niet bijtijds hier weer terug was. Je kunt een man als Alphonse Wijns niet met een kluitje in het riet sturen, of aan de praat houden. Nog een kus, en dan tot straks.

Raffles wachtte nog even en hoorde toen, hoe de deur van de aangrenzende kamer open ging en zacht weer werd gesloten, en dadelijk daarop de schreden van de vertrekkende op de trap.

HOOFDSTUK VI

DE RECHTSZITTING

Raffles verkeerde voor enkele seconden in een uiterst onaangename toestand omdat hij natuurlijk niet wist wat de vrouw nu doen zou, van de gang dadelijk de slaapkamer binnentreden, ofwel door de portière komen, of, derde mogelijkheid, in het aangrenzend vertrek blijven.

Dat hij niet gezien mocht worden, was duidelijk, anders zou hij waarschijnlijk nooit meer iets van mijnheer Alphonse Wijns en van de gestolen sieraden terugzien.

Maar de vrouw scheen daarbinnen te blijven, want hij hoorde een stoel verschuiven en gerinkel van koppen en schotels en daarom draaide hij heel voorzichtig de gangdeur weer open, en had zich een ogenblikje later weer bij Brand en Manderson gezegd, aan wie hij fluis-

terend vertelde wat hij zoëven gehoord en gezien had.

Brand had moeite zijn verrassing en verontwaardiging te bedwingen, hij fluisterde toen Raffles zweeg:

— Dat schijnt me een helleveeg te zijn, die dame. Maar die mijnheer Wijns moet toch ook niet veel bijzonders zijn. Nu kunnen wij zeker de hele onderneming wel opgeven?

— Integendeel, amice, meer dan ooit ben ik van plan haar tot een goed einde te brengen, zei Raffles vast. Wij hebben nog twee uur de tijd en kunnen dus onze maatregelen nemen.

— Maar wat wauwelde die man over een geheime gang en een zijvleugel?

— Hij moet natuurlijk de andere vleugel van ditzelfde huis bedoelen, die met deze vleugel door een middenstuk

verbonden is, en die geheime gang zal denkkelijk op deze zelfde verdieping de beide vleugels met elkaar verbinden. Van de straat gezien zijn het drie afzonderlijke huizen, maar mij dunkt dat er toch een geheime samenhang moet zijn, tenminste tussen de beide vleugels.

— Kunnen wij het niet eens onderzoeken?

— Dat gaat heel moeilijk, want de vrouw zou het gerucht natuurlijk moeten horen. Het is echter denkbaar, dat zij naar een restaurant gaat om te eten, en daarom zullen wij nog een kwartier wachten.

Het geduld van de drie mannen werd beloond, want nog geen tien minuten later verscheen de gestalte van «muis», en daarop ruiste zij weg.

Nog even wachtte Raffles, voor het geval, dat zij misschien zou kunnen terugkeren, maar toen vatte hij de beide anderen bij de hand, en voerde hen weer terug naar het grote portaal. Er bleken nog meer elektrische lampjes te zijn, die hij nu ontstak, zodat het portaal en het begin van de trap helder verlicht werden.

Raffles stond een ogenblik doodstil, en alleen zijn ogen bewogen in zijn hoofd.

Hij trachtte zich goed voor ogen te stellen, hoe de bouw van dit oude huis was, en toen fluisterde hij eensklaps:

— Dit portaal kan onmogelijk ver verwijderd zijn van het punt, waar het verbindingsstuk van de hoofdletter U een aanvang neemt. Dat wil dus zeggen, dat wij hier ook onmogelijk ver kunnen zijn van het begin van die geheime gang. Laten wij de corridor eens inlopen, waar wij ons zoëven verborgen hebben gehouden, en aan het einde waarvan zich een raam bevindt, zoals je ziet, dat uitzicht geeft op de straat.

Zwijgend gingen de mannen de vrij smalle gang weer in, terwijl Raffles voortdurend zacht met de knokkel van zijn vingers op de linker zijmuur klopte, totdat hij eensklaps stil stond en fluisterde:

— Tot dusverre klonk het dof, als op steen, en nu klinkt het hol, alsof mijn knokkel op hout slaat. Toch is er in het

geheel geen afscheiding te zien, tenminste niet in het donker. Maak eens licht, Charles.

Onmiddellijk knipte Brand zijn krachtige zaklantaarn aan en liet het schijnsel langzaam over de muur gaan, terwijl Henderson met de grootste nieuwsgierigheid toekeek, en Raffles telkens opnieuw met zijn knokkel op de wand sloeg.

Het was een heel oude muur, die noodzakelijk opnieuw eens gewit moest worden, vol met barstjes, en het viel dus heel moeilijk te zien, waar zich ergens een naad bevond, maar Raffles had er nu eenmaal op gezet het geheim te ontdekken, en daarom bukte hij zich en bekeek aandachtig de plint van de muur, die uit vingerdik eikenhout was vervaardigd. Die plint was kunstig bewerkt, met een motief van rosetten, dat zich telkens herhaalde.

Raffles begon er zacht tegen te schoppen met de punt van zijn schoen en eensklaps week zonder het minste geluid een zeer smalle deur terug, zeker nauwelijks drie decimeter breed, zodat Henderson zich er slechts met grote moeite doorheen kon wringen.

Het bleek, dat aan de andere zijde zich alleen een soort greep of houvast bevond, waarmede men de verende deur, die omstreeks anderhalve meter hoog was, weer op haar plaats kon dichtdrukken. De sluiting aan de buitenzijde was al zeer primitief, want men hoefde niets anders te doen dan in de greep een klink op te lichten, die aan de gangzijde omhoog ging, wanneer men tegen een der uitspringende rosetten drukte of schopte. Een tamelijk krachtige veer deed het deurtje dan met een zachte klap openspringen.

Raffles bekeek het deurtje eens glimlachend en fluisterde:

— Het huis is wel heel oud, maar dit aardig deurtje wordt goed onderhouden. De scharnieren zijn gesmeerd met zeer moderne rijwiellolie. En dit is dus de geheime verbindingsgang, waarvan mijnheer Leduc sprak, die ook wel een Waal zal zijn, net als Wijns, en zoals de vrouw, naar haar Frans te oordelen.

Het licht van Brand's lantaarn be-

scheen twee volkomen kale muren, hoogstens twee voet van elkaar verwijderd, en die een doorloop vormden, kaarsrecht welke de beide vleugels van het oude huis met elkander verbond.

Deze gang was omstreeks dertig meter lang.

Aan het andere eind bevond zich precies zulk een deurtje als bij de woning van de muis, en zij hadden ditmaal niet de minste moeite het te openen, eenvoudig door de klink op te lichten.

Maar voor zij het weer in het slot lieten terugvallen, overtuigde Raffles zich eerst, dat het aan de kant van het portaal, waar zij zich nu bevonden, op dezelfde wijze geopend kon worden als het eerste.

Toen pas traden zij behoedzaam naar buiten en keken rond.

In tegenstelling met de andere zijde bevond zich hier het deurtje omstreeks in het midden van een tamelijk groot portaal, en hier maakte het deel uit van een manshoog beschot, zwart van ouderdom.

Het was op de eerste blik te zien, dat men hier vertoefde in een vervallen, verwaarloosd huis, dat zeker door behoeftige gezinnen bewoond werd en waarvan de verdiepingen niet in hun geheel, maar kamersgewijs verhuurd werden.

De wanden waren vochtig, en er waren grote naden te zien in het hout van de vloer.

Er liet zich op deze verdieping niet het minste gerucht horen, ofschoon het etenstijd was, en Raffles meende hier uit te kunnen opmaken, dat deze etage onbewoond was.

Het was er ook stikdonker, nergens was een kiertje licht te bespeuren, zoals duidelijk te zien kwam als Brand voor een ogenblik zijn lantaarn doofde.

Het geheime deurtje bevond zich niet ver van een smalle, stenen trap, die echter niet de hoofdtrap bleek te zijn, maar die regelrecht doorliep tot aan de verdieping gelijkstraats, om daar te eindigen in een vochtige, stikdonkere, overwelfde gang, waarvan het doel niet duidelijk was, totdat Brand een deur gevonden had van zeer stevig eikenhout met ijzer beslagen en van sterke gren-

dels voorzien, die toegang bleek te geven tot een zeer ruime kelder, waar zeker lang geleden wijnvaten opgeslagen waren geweest, want de onderstellen daarvoor waren nog bij dozijnen te zien.

Van een kelderluik viel niets te bespeuren. In het midden stond een grote withouten tafel, waar omheen ordeloos een achttal stoelen waren gerangschikt, alsof degenen, die daar op gezeten hadden, zoëven waren opgestaan om te vertrekken.

Raffles keek even in die kelder, en zei toen:

— Dit is naar alle waarschijnlijkheid hun vergaderzaal, waarin zij ook hun zogenaamde vonnissen uitspreken. Ik zou wel eens willen weten of dit keldervertrek nog een tweede uitgang heeft. James, bewaak jij de deur, zodat wij niet overvallen kunnen worden. Charles, kom eens hier met je lantaarn. Voor ontdekking van buiten behoeven wij niet te vrezen, want 't enige kelderraam schijnt te zijn dichtgemetseld en nog niet eens zo heel lang geleden, te oordelen naar de versheid van de kalk.

Terwijl Henderson zich bij de deur had opgesteld, ging Raffles langs de wanden van de kelder en onderzocht ze met de grootste nauwkeurigheid, maar het duurde tamelijk lang, voor hij eensklaps stilstond, en op gedempte toon zei:

— Hier moet ergens een deur zijn, daarop wil ik wat wedden. Licht eens bij, Charles. Ja, hier is een voeg, waar zeker verborgen scharnieren zitten.

Na enig tasten had Raffles een uitsteeksel dicht bij een van die pilaren gevonden, dat zich een weinig naar omhoog liet drukken.

Meteen zwaaide een vrij grote deur in de muur open, terwijl een mufte lucht de mannen tegemoet sloeg uit een stikdonkere gang, aan het begin waarvan het licht van Brand's lantaarn in de vochtige wanden weerkaatste.

Voorzichtig deden zij een dertigtal stappen, en toen zei Raffles op gedempte toon:

— Een oud riool, Charles. Een van die onderaardse doolhoven van gangen en tunnels, waaruit het niet zo gemakkelijk is de weg te vinden, als men er

eenmaal in is verdwaald.

— Het ruikt hier in ieder geval niet erg fris. En toch wordt het rioolstelsel niet meer gebruikt, naar ik meen.

— In de oude stadswijken nog wel degelijk, amice. De tunnels zijn hier en daar wel vier meters breed, gewelfd, en hebben in het midden een soort kanaal, twee meter breed ongeveer, over welks water de bootjes glijden van de beambten der stadsreiniging. Hier en daar monden deze riooltunnels uit op de Seine.

Raffles keek naar boven en vervolgde:

— Je ziet, dat hier een kruising is, en de naam van de straat, hier juist boven, staat dàar te lezen, al is het dan ook erg onduidelijk. Dat is overal zo, maar aan het onderhoud van die naambordjes wordt zeer slecht de hand gehouden en zij zijn bijna overal volkomen onleesbaar geworden. Wij zullen maar teruggaan, want de tijd begint te dringen en ik wil mij hier in geen geval laten snappen. Wij weten nu althans, dat de schavuiten hier een uitweg hebben naar buiten...

De twee mannen gingen door de deur weer de grote kelder binnen, sloten de deur achter zich, en voegden zich bij Henderson, die met de grootste aandacht had geluisterd.

Zij keerden langs dezelfde weg terug, alles zorgvuldig achter zich sluitend, en verscholen zich tenslotte in de grote trapkast, die Brand ontdekt had onder de trap van de tweede naar de derde verdieping in het huis, waar de muis woonde.

Lang behoefden zij daar niet te wachten, want reeds tien minuten later klonken er vlugge schreden, en door een kier zag Raffles hoe de muis de sleutel in het slot van haar woningdeur stak en binnenging.

Het moet erkend worden, dat Wijs een man was van de klok, want hij kwam juist op het afgesproken uur, en toen hij binnen was, kraakte er heel zacht iets, waaruit de drie luisteraars afleidden, dat zoëven het geheime deurtje was geopend, en dat Leduc en zijn mannen daar op de loer stonden, wachtend op de

actie te komen.

Wat daar binnen gesproken werd konden de drie mannen met geen mogelijkheid verstaan, maar nog geen volle vijf minuten later begrepen zij de inhoud van het gesprek volkomen, want er klonk in de gang een zacht electrisch klokje, donkere gestalten slopen nader, de kamerdeur werd opengerukt, een korte worsteling en een snel onderdrukte kreet en toen zag Raffles duidelijk hoe drie of vier mannen snel een vruchteloos tegenspartelende gedaante over het verlaten portaal voerden en de geheime gang binnen duwden, terwijl de vrouw volgde.

Alles was zeer vlug en bijna volkomen geruisloos in zijn werk gegaan.

En nu was het doodstil.

Raffles wachtte nog een kort oogenblik en zei toen fluisterend:

— Hij heeft dus geweigerd en zal nu zijn noodlot tegemoet gaan. Komt, vlug hen achterna.

Een oogenblik later klapte het smalle deurtje in de donkere gang terzijde van de trap nogmaals open. Raffles en zijn vrienden slopen naar binnen, liepen door de verbindingsgang, bleven een oogenblik luisterend stilstaan aan het andere einde, en traden toen door de tweede deur weer naar buiten.

Nu kwam hun onderzoek van een uur tevoren te pas, want zij behoefden niet te aarzelen, maar konden wadelijk de stelde stenen trap afdalen, die naar de kelder voerde.

Maar hier wachtte hun een teleurstelling.

De samenzweerdere waren zeker de kelder reeds binnen gegaan, maar de deur werd bewaakt. Er stond een grote, roodharige vent tegen geleund, die rustig zijn sigaret rookte. Een dikte in zijn rechterzak bewees maar al te duidelijk, dat hij met een revolver gewapend was.

Raffles maakte een gebaar van ongeduld, en haalde toen een klein voorwerp uit zijn zak, dat er uitzag als een niet te grote stuiter, en mikte deze zo precies naar omlaag, dat de glaskogel neerviel op een handbreedte van 's mans voeten, en daar met een zacht klapje uiteen sprong.

De deurbewaker keek verwonderd rond, zonder aanstonds te begrijpen wat dit betekende, en al duurde zijn verbazing maar enkele seconden, die waren juist voldoende om hem bewusteloos te doen neerglijden langs de deur, zodra hij het sterke gas, dat omhoog steeg uit het plasje, dat de gebarste knikker had veroorzaakt, een paar malen had ingeademd.

Raffles en zijn metgezellen moesten nog enige tijd wachten voor zij zich naar beneden waagden, en zelfs toen nog deden zij het niet, zonder zich te

hebben voorzien van hun gasmaskers, die zeer gemakkelijk te bevestigen en weer af te nemen waren.

Daar hun oren volkomen onbeschermd waren, hoorden zij juist een zware, dreigende stem zeggen:

— Nu zijn wij hier bijeen, Wijns, je staat voor je rechters, en je hebt nu de keuze tussen het noemen van de plaats, waar je als een verrader de buit hebt verborgen, of de dood. En ik waar-schuw je dat je voor je ongehoorzaamheid gestraft zult worden.

HOOFDSTUK VII.

EEN VERSCHRIKKELIJK VONNIS

De deur bleek wel zeer dik te zijn, maar er was een groot sleutelgat in het slot, en daar doorheen kon men vrij duidelijk alles verstaan wat daarbinnen gezegd werd, en zelfs een vrij groot gedeelte van de kelder overzien.

Er zaten nu zeven mannen aan de tafel in het midden, en Wijns, doodsbleek maar met een woeste trek van vastberadenheid op zijn gezicht, stond voor hen, met zijn polsen op zijn rug saamgebonden.

— Ik weiger, zei hij schor. Ik begin nu eindelijk de zaak te doorzien. Die slet daarginds, aan wier liefde ik geloofd heb, heeft mij verraden, en kiest nu jouw partij, Leduc. Maar jullie zullen zien, met wie je te doen hebt. Nooit zul je de buit vinden, als ik je de plek niet noem, en voor ik je die noem, zal er nog heel wat water door de Seine moeten lopen.

— Wij zullen zien, hernam Leduc, met een blik vol haat op de gevangene, terwijl de muis een schel lachje liet horen. Want wij beschikken over middelen, riep Wijns uit. Probeer het maar. Ik heb een middeltje, op mijn beurt, om, wanneer ik dat wil, aan alles een einde te maken.

— Ik geloof dat ik je trucs ken, Wijns hernam Leduc met sarrende bedaardheid, maar die zul je ditmaal toch niet kunnen toepassen. Ik heb iets anders bedacht, dat je wel aan het spreken zal brengen, een aardigheidje van mijn vinding, die niet zo vaak is toegepast. Begrijp je het niet?

Wijns keek de ander een ogenblik scherp aan, en zei toen schouderophalend:

— Ik weet dat je een duivel bent, Leduc, probeer het maar eens. We zullen zien wie het wint.

De vrouw, die nu nog maar weinig leek op een Italiaanse marchesa, slaakte een schelle kreet van dolle woede, en scheen zich met haar nagels op de weerloze gevangene te willen werpen, maar Leduc trok haar ruw achteruit, en beval:

— Laat dat. Je kunt hem gerust aan mij overlaten, muis.

Leduc speelde een ogenblik met zijn gouden horlogeketting, zonder zijn gevangene uit het oog te verliezen, en hernam nu sarrend:

— Je bent niet heel erg nieuwsgierig uitgevallen, Wijns? Nu, ik zal het je toch maar zeggen. Je bent wel eens in

de rioolgangen geweest, nietwaar? Je kent ze goed. Er is een plekje, een soort wegkruising, waar de stoutmoedigste beambten zich niet anders wagen dan met zijn vieren of vijven, en goed bewapend met prikstokken en gaffels. Je weet natuurlijk wel waarom? Vanwege de ratten. Aha, ik zie dat mijnheer Wijns nu toch een weinig van zijn stuk raakt. Zul je bekennen?

— Nooit, schreeuwde Wijns wanhopig, maar hij was doodsbleek geworden, en zijn ogen stonden wijd geopend van ontzetting.

— O, neen? Je moet nooit zo stout spreken. Het is gemeen tuig, die ratten. En het ergste is, dat het niet zo heel gauw gaat. Zij hebben wel een uur nodig om een grote hond, die in het riool verdwaald is, helemaal op te vreten, dus bedenk eens hoe lang het met een volwassen mens moet duren. Een hapje hier, een hapje daar, en zo maar voort, tot zij aan het gebeente toe zijn. Kom aan Wijns, zou je maar niet liever bekennen?

De man scheen een zware strijd met zichzelf te voeren, maar eindelijk kwam het wederom hees over zijn lippen:

— Neen. Wie weet wat ik zou gedaan hebben, als die slet me niet zo gemeen had verraden, maar nu weiger ik, en verder kunnen jullie allemaal naar de hel lopen.

— Het is goed, zei Leduc koeltjes, maar het was duidelijk te zien, dat hij al zijn krachten moest inspannen om zijn kalmte te bewaren.

— Zoals je verkiest, zei hij dof. Je hebt het zelf gewild. Maar ik weet zeker dat je wel van mening zult veranderen. Ik ken de ratten, ik ben met hen in aanraking geweest. Vooruit, mannen, brengt hem weg. Ik zal de plek wel aanwijzen. En gaat allen mee, dan kunnen jullie er allemaal van genieten.

Nauwelijks waren zij vertrokken, of Raffles opende het slot van de deur, die gelukkig van binnen niet gegrendeld bleek te zijn, na het bewusteloze lichaam van de bewaker terzijde te hebben geschoven, en de drie mannen gingen snel naar binnen, ijlden de kelder door, en kwamen nog juist tijds aan het be-

gin van de duistere tunnel, om de wegstervende schreden van de acht mannen en de vrouw te horen, en het zwakke lichtschijnsel te zien van een paar zaklantaarns, waarmee zij hun weg verlichtten.

— Zullen wij de hele bende dadelijk overvallen, mylord? vroeg Henderson fluisterend, terwijl zijn ogen glansden van woede en opwinding.

— Wij zullen niets overhaast doen, James, antwoordde Raffles koeltjes. Als die Wijns niet spreekt, verrichten wij nutteloze arbeid.

— Maar wij kunnen hem toch niet door de ratten laten opvreten, zei Brand hees. Het denkbeeld maakt mij koud.

— Zover zullen wij het niet behoeven te laten komen, Charles, hernam Raffles. Ik geloof je wel te kunnen zeggen, dat die man heel gauw zijn kostbaar geheim zal verraden. Van alle bekende martelingen is deze zeker wel een van de allerergste.

Terwijl zij dit fluisterden, waren zij verder gegaan, op het voetspoor van het troepje daarginds, en zonder dat zij het durfden wagen, hun eigen lantaarns te ontsteken.

Het was een geluk, dat de plek, waarop Leduc gedoeld had, tamelijk dicht bij de kelder was gelegen, zeker niet verder dan hoogstens vijf minuten gaans.

Het bleek een knooppunt te zijn van vier grote tunnels, met een gewelfd dak, waarin traag, tussen de looppaden, het donkere kwalijk riekende, vieze, zwarte rioolwater stroomde.

Raffles en zijn vrienden slopen zo dicht zij maar durfden naderbij, en zagen, hoe de bandieten Wijns de bovenkleden van het lijf rukten, en hem vervolgens stevig vastbonden aan een half vergane meerpaal, die van de bodem tot aan het verwulf reikte.

— Nu is het de vraag, of de ratten wel voldoende trek in onze man hebben, klonk de spottende stem van Leduc, door de wanden weerkaatst. Maar daarin heb ik voorzien, hier is wat reuzel, mannen, smeert daar zijn schouders, armen en wat jullie nog meer kunt bereiken, mee in. De lucht zal onze ratjes wel gauw

aantrekken. Wat een uitgezocht hapje voor onze uitgehongerde rioolbewoners.

Brand zag tot zijn afgrijzen, hoe er reeds enkele ratten uit het water kwamen opduiken, met vuurrode oogjes, die onbevreesd op hun achterpoten gingen zitten, en snuffelend in het rond keken, totdat zij eensklaps, als op een afgesproken sein, weer verdwenen.

Van de plek waar zij stonden, op nauwelijks tien meters afstand, en met hun revolvers gereed tot schieten, konden de drie mannen juist de rampzalige Wijns in het gelaat zien. Hij droeg niets dan een onderbroek en sokken, men had zijn bovenlijf ontbloot.

Het gezicht van Wijns was asgrauw geworden, ondanks zijn ontwijfelbare moed, en alleen de touwen die hem bonden schenen hem tegen de paal over-eind te houden.

Men smeerde zijn schouders, armen en lendenen in met reuzel, en toen, op een kort bevel van Leduc, trokken de bandieten zich terug in een brede zijgang, zodat zij voor de drie anderen onzichtbaar werden.

Maar des te beter zichtbaar was het afschuwelijke, vlugge, donkergrijze ongedierte, dat plotseling uit alle hoeken en gaten kwam aanzetten, grote ratten, die met elkander schenen te beraadslagen, weglieden en weer terugkeerden, nogmaals een soort vergadering schenen te houden, de lucht opsnuffelden, en toen regelrecht op de ongelukkige Wijns toelieden. De man schreeuwde, verdreef daardoor even de ratten, maar zij keerden al heel gauw terug, terwijl de man vruchteloos poogde naar hen te schoppen, want ook zijn enkels waren aan de paal vastgemaakt.

Even deinsden de ratten terug, maar toen sprong een der stoutmoedigsten, een dier van afzichtelijke grootte, niet veel kleiner dan een jonge huiskat, tegen het been van de man op, klauterde naar boven en beet hem fel in de lendestreek.

De ongelukkige Wijns slaakte een gil van pijn en afschuw, wrong en kronkelde zijn lichaam, zodat de rat omlaag viel, maar in haar plaats kwamen twee andere, die in zijn benen beten, terwijl

een derde met afschuwelijke snelheid tot boven op zijn schouders kroop en zijn naaldscherpe tanden in zijn bovenarm begroef.

Brand was doodsbлек geworden en stamelde, terwijl hij zijn linkerhand als een schroef om de benedenarm van Raffles sloeg:

— Moeten wij dit nog langer aanzien, Edward?

Raffles gaf niet dadelijk antwoord. Hij voelde zijn gelaat strak worden, en zijn vingers sloten zich vaster om de kolf van zijn browning.

Nog een ogenblik, en hij zou tussenbeide zijn gekomen.

Juist wilde Raffles het bevel geven om voorwaarts te stormen en ondanks het verschil in getalsterkte de bandieten aan te vallen, toen Wijns gilde:

— Houdt op. Verjaagt ze. Ik zal het zeggen. Zo wil ik niet sterven.

Onmiddellijk kwamen de schurken te voorschijn snellen en hun verschijning alleen was al voldoende om de ratten op de vlucht te jagen.

Leduc keek zijn vijand grijnslachend aan, met een verraderlijk licht in zijn ogen, en zei:

— Ik wist wel, dat je eieren voor je geld zoudt kiezen, Wijns. Waar is het?

— Maak mij los, en ik zal je er zelf heenbrengen.

— Ja, dat zou je wel willen. Denk je dat wij helemàal gek zijn? Je zou onderweg wel eens kans kunnen zien om te ontsnappen, en wij zouden je zo gemakkelijk niet weer in handen krijgen. Je zegt het nu; wij zullen ons overtuigen of je ons niet bedriegt, en, daarvan zal het afhangen of je blijft leven of niet.

Wijns boog het hoofd, hij rilde even, en fluisterde toen hees iets, wat Brand en zijn vrienden tot hun grote teleurstelling onmogelijk konden verstaan. Maar Leduc scheen het des te beter te hebben gehoord, want hij zei, nog een stap op de gevangene toekomend:

— Dat is je geluk, Wijns. Drie van ons blijven hier, de anderen gaan onderzoek doen op die plek. Heb je de waarheid gesproken, dan schenken we je het leven. Heb je daarentegen gelo-

gen, dan laten wij je tot voedsel van de ratten kreperen.

— Ik sprak de waarheid, kreunde Wijns met een zware verwensing.

De ander haalde met een kort lachje de schouders op, gaf snel enige bevelen, waarna vier van de zeven mannen in gezelschap van de vrouw door een zijgang verdwenen.

De klank van hun voetstappen was nauwelijks weggestorven, of Raffles fluisterde 'n bevel en onhoorbaar slopen de drie mannen naar de plek waar de ongelukkige Wijns nog altijd vastgebonden was, terwijl de bewakers, met hun drieën moeite genoeg hadden hem de ratten van het lijf te houden.

Op een korte waarschuwingskreet van Raffles wierpen hij en de zijnen zich op de drie bewakers.

De strijd duurde geen halve minuut. Er werd zelfs niet geschreeuwd, daartoe was geen tijd. Henderson beukte met een geweldige slag een der mannen neer, terwijl Brand met de kolf van zijn revolver een der anderen tegen de slaap trof, zodat deze bewusteloos neerstortte.

De derde bandiet maakte kennis met de vuist van Raffles en hem verging het niet veel beter. Gedurende die tijd brulde de gevangene van opwinding en woeste vreugde, al kon hij volstrekt niet begrijpen, wie die geheimzinnige helpers waren, die daar zo plotseling uit de duisternis kwamen opdagen.

Raffles schopte een paar brutale ratten weg, die hem vlak voor de voeten liepen, kwam voor Wijns staan, en vroeg ernstig:

— Sprak je de waarheid, Wijns, zoeven? Heb je de plek genoemd?

— Dat zweer ik, begon de Waal hijgend en over de woorden struikelend. Maar ik weet een weg die op zijn minst enige minuten vlugger naar de bewuste plek voert, en die aan hun niet bekend kan zijn. Maak me los, zorg dat ik er eerder ben, en wat je me vraagt, dat krijg je, voor mijn part kun je alles krijgen, als het maar niet aan hem komt, aan die schurk, en aan haar, voor wie ik dat alles begonnen ben. Zij heeft me hiertoe gebracht en dit is mijn dank. Wij moeten ons haasten, je kunt alles

nemen, als je mij maar mijn wraak gunt.

— Ik zal niet alles nemen, Wijns, hernam Raffles afgemeten, wat je in het laatste half uur hebt uitgestaan, dat geeft recht op een vergoeding, en je zult gauw genoeg merken met wie je te doen hebt. Vlug, wijs ons de weg.

Reeds had Henderson hem van zijn touwen ontdaan, en bevend van haast en opwinding trok hij zijn kleren aan, zich niet bekommerend om de bloedende wonden, die de ratten hem bezorgd hadden, en snelde een andere gang in, zodat de anderen moeite hadden hem te volgen bij het schijnsel van de twee zaklampen.

De man moest hier wel uitstekend de weg kennen, want hij vergiste zich geen moment, liep een der tunnels ten einde, bijna op een drafje, besteeg een lage stenen trap met vochtige treden, snelde wederom door een gang die veel smaller was, en aan het einde waarvan zich een rond rooster bleek te bevinden, dat uitkwam boven een vermolmd steigertje ongeveer halverwege een zijkanaaltje van de Seine, niet veel meer dan een sloot.

Wijns duwde dit verroeste rooster zonder veel moeite open, liet er zich doorglijden tot op het steigertje, klom vandaar een houten trap op, steeds door de anderen op de hielen gevolgd, en stond nu aan de achterzijde van een rij vervallen huisjes.

— Nu een taxi, hijgde hij. Vlug, we zijn hen niet meer dan een paar minuten voor.

Het was alsof zijn wraak hem met een zesde zintuig had begiftigd, want hij had nauwelijks uitgesproken of hij riep:

— Daar hoor ik een taxi. Vlug wat; daar in die straat.

Zij snelden een hoek om, en inderdaad kwam juist een taxi aanrijden. Zwaaiend met zijn armen deed Wijns de wagen stoppen en riep de chauffeur een adres toe. Alle vier stapten in, en de auto zette zich in beweging, om een kwartier later stil te houden aan het begin van een slecht verlichte smalle straat. Raffles wierp de chauffeur een geldstuk toe en de vier mannen snelden

de straat in, tot Wijns, die onder het lopen een sleutel te voorschijn had gehaald, deze in de deur stak van een laag smal en smerig huis, dat niet bewoond bleek te zijn.

— Hier heb ik vroeger gewoond, maar dat weet niemand, hijgde Wijns. En wij zijn gelukkig de eersten. Kom gauw

Hij sprong de krakende treden op, mee.

duwde de deur open van een zolderkamer, en daar zagen de drie anderen hem gedurende enkele ogenblikken bevend van opwinding en spanning, in zichzelf lachend en dan weer vloekend, iets peuteren onder de dakpannen, tot dat hij een oud valiesje had te voorschijn gehaald, dat hij Raffles toewierp met de woorden:

— Hier, pak aan.

Raffles opende bedaard het valies, nam er de bankbiljetten uit, stak ze Wijns toe, en zei:

— Neen, ik neem niet alles. Ik heb

je de reden gezegd. De diamanten zal ik gemakkelijker ten gelde kunnen maken dan jij. En laten wij nu maken dat wij weggomen; de vijand zal wel aanstonds verschijnen.

Met een vaart renden zij de trap af, maar toen Raffles en zijn vrienden beneden stonden, bleek Wijns spoorloos te zijn verdwenen.

* * *

De volgende dag brachten de Parijse bladen met een enkele regel het bericht dat een langgezochte bandiet, zekere Leduc, in een bloedig messengevecht met een tegenstander, die onbekend was gebleven, het onderspit had moeten delven en gedood was.

Raffles en zijn vrienden echter hadden alle reden om aan te nemen, dat de man, die zich aldus gewroken had in een tweegevecht op leven en dood, luissterde naar de naam van Alphonse Wijns.

DE VOLGENDE AFLEVERING BEVAT :

Het Spaanse Document

12 BUITENGEWOON SPANNENDE DETECTIVE ROMANS

IN TWAALF FRAAIE LINNEN BANDEN

VAN f 58.⁸⁰ VOOR f 35.⁴⁰

Betaalbaar met **SLECHTS** f 3.⁵⁰ of meer
p. mnd.

VOOR DEZE SERIE WERDEN UITSLUITEND DE BESTE BOEKEN
UITGEKOZEN VAN DE KNAPSTE SCHRIJVERS OP DIT GEBIED

Deze bijzondere serie bestaat uit: 1. Vuurgodin door Sax Rohmer. — 2. Moord en gros, door Carroll John Daly. — 3. Bill Berenger als Detective. — 4. Bill Berenger zoekt het uit, beide door Douglas V. Duff. — 5. Brief met Dynamiet door William P. MacGivern. — 6. Bluf. — 7. Lachende Vos. — 8. Zilveren Grafsteen. — 9. Sprekende Klok, alle door Frank Gruber. — 10. Moordmaniak door Frederic Brown. — 11. Op Weg naar Cairo. — 12. Moordenaars moeten ook leven, beide door Manning O'Brine.

Alle boeken zijn in geheel linnen prachtbanden, groot formaat, en voorzien van fraai gekleurde omslagen, totaal 2780 pagina's.

Deze boeken kostten f 58,80, nu **VOOR SLECHTS** f 35,40, desgewenst betaalbaar met f 3,50 of meer per maand.

De gehele serie wordt U onmiddellijk goed verpakt toegezonden na ontvangst van f 35,40 of 1e termijn.

Men vermeldt: « Detective Ster-serie 2; aanbieding L. L. ».

BOEKHANDEL H. NELISSEN

LEIDSEGRACHT, 108 — AMSTERDAM

Tel. 31791 — Postrek. 60092 — Gem. Giro N 2266